Biblioteca
Universității Iași

II B-532

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TAINELE

„PROTOCOALELOR" INȚELEPȚILOR SIONULUI

CU O INTRODUCERE
DE
ROGER LAMBELIN

PREFAȚA
DE
DOMNUL PROFESOR A. C. CUZA

TRADUSE IN ROMANEȘTE
DE
VIRGINIA THOMAS

BCU IASI UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

13 FEB. 1934
Biblioteca Universităţii Iaşi
ale 2344

TAINELE
„PROTOCOALELOR" INŢELEPŢILOR SIONULUI

348.704
B.C.U.- IASI 586344

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TAINELE
„PROTOCOALELOR" INTELEPȚILOR SIONULUI

CU O INTRODUCERE
DE
ROGER LAMBELIN

PREFAȚA
DE
DOMNUL PROFESOR A. C. CUZA

TRADUSE IN ROMANEȘTE
DE
VIRGINIA THOMAS

BCU IASI UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PREFAŢĂ

„Tainele Protocoalelor Înţelepţilor Sionului" — *încă dela prima lor apariţie, în 1901— continuă a se impune atenţiei publice, a tuturor naţiilor. Mai mult azi, decât ieri. Ne-am bucura, să putem zice:*

Mai mult Românilor, decât altor popoare.

O prefacere generală, este pe cale a se săvârşi, sub ochii noştri: în domeniul ideilor directive ale umanităţei.

Revoluţia franceză: *materialistă, liberalistă, umanitaristă, a „principiilor nemuritoare, dela 1789", cum li s'a zis — de cari au profitat numai jidanii, ca să domineze lumea, cum vedem — a încetat să mai stăpânească spiritul naţiilor şi politica lor.*

Revoluţia italo-germană — *care este o şi mai mare revoluţie: idealistă, autoritaristă, naţionalistă, creştină — îndreptată principial contra spiritului jidănesc, şi imediat contra „marxismului" comunist, care este opera exclusivă a jidanilor — vine să elibereze naţiile de tirania unor idei dezorganizatoare, creînd o nouă civilizaţie.*

Italia marelui Duce Mussolini! Germania marelui Cancelar Adolf Hitler!

Mari, amândoi!

Pentru că unul a creat: o Italie nouă. Celalt, o Germanie nouă. Iar împreună: **umanitatea nouă,** *ideală, a tuturor naţiilor. Cari se pot reconstitui şi ele, oricând: pe bazele stabilite de dânşii.*

Dar în acelaş timp, în faţa noastră apare: **Rusia,** *înfometată şi însângerată de jidani — ca un* **memento mori** *pentru toate celelalte naţii: cari nu şi-ar da seama din timp de perfidia uneltirilor jidăneşti!*

Sunt două „realităţi"! Două lumi! Două drumuri! În faţa cărora, se pune întrebarea:

România ce face?

Cea dintâi datorie a noastră, ca români, mi se pare că este:

Să cunoaştem marea primejdie, care ne ameninţă din partea jidanilor, în existenţa noastră ca naţie.

Noi stăm la Nistru!

Iar jidanii, sunt mai numeroşi, în România, şi mai influenţi, — din cauza unor anumite împrejurări — decât oriunde aiurea. Doar avem, la noi, adevărate colonii jidăneşti....

„Tainele Protocoalelor Înţelepţilor Sionului" — *ne pot servi ca să trezească în noi conştiinţa acestei primejdii: dând pe faţă* **sistemul jidănesc,** *ale cărui victime suntem.*

Pătruns de această convingere, mă gândeam la necesitatea reeditării „Protocoalelor": pentru care şi începusem să scriu un **„Studiu introductiv"...**

Dar evenimentele se precipită.

Gândul, cedează faptei imediate.

„Protocoalele", apar astăzi, datorită însufleţirei patriotice, a meritosului traducător: grăbit să servească propaganda naţională creştină. Care nu îngădue nici o întârziere...

Toti bunii români, sunt datori aşadar, să sprijine acţiunea sa: răspândind pe cât mai mult această scriere. Venită la timp. Când istoria însăşi ne porunceşte:

Să ne schimbăm directiva!

Aşa o cere interesul însuşi, al naţiei româneşti. Care numai prin trezirea conştiinţei sale de neam, va putea să biruiască, în lupta hotărâtoare pentru realizarea idealului ei suprem:

România Românilor!

A. C. CUZA

Iaşi, de „Schimbarea la faţă".
6 August 1933.

Coperta ediției rusești din 1912

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PREFAŢĂ

In diverse puncte ale îndepărtatului orizont, se obsearvă formarea unor valuri de antisemism. Ele nu au deocamdată decât un relief foarte slab ; însă prin sforţările făcute de evrei, cari se manifestă în toate unghiurile, ele se vor adânci, îşi vor iuţi mersul şi poate că vor fi formidabile când se vor sfărâma, înălţându-se spre cer ca o spumă albă, îndreptându-se spre malurile unde Israel a crezut că construeşte citadele de neînvins.

Antisemismul este el oare pricinuit de cauze superficiale şi vremelnice, sau din pricini durabile şi profunde ? Evreii trebuesc ei socotiţi, într'o largă măsură ca răspunzători, de suferinţa mondială urmată după războiu ? Doar faptele constatate în mod riguros, comparaţiuni făcute în mod conştiincios, consideraţii deduse cu logică, doar ele singure pot îngădui un răspuns la aceste întrebări.

I

Guvernul britanic, dl. David Lloyd George fiind prim ministru, este complet infeodat politicei lui Israel. Ar fi greu să se conteste această afirmaţie. Şase evrei sunt „*consilieri particulari*“ doi au loc în minister : sir Alfred Mond şi onorabilul Edwin Montagu, şi aceştia nu sunt poate cei mai habotnici evrei din Cabinet.

Când șefii mișcării sioniste, prevăzând sfârșitul victorios al Antantei, au vrut să statornicească temelii solide pentru durarea viitorului Regat palestinean, ministrul de externe, dl. Arthur James Balfour, a fost acela care, în numele guvernului britanic al Majestății Sale, a scris lordului Rotschild și și-a luat angajamentul de a sprijini și ușura cu toată influența sa, crearea unui „cămin național jidănesc".

Un Israelit ajuns *Lord și Ministru de Justiție al Angliei* Rufus Isaacs lord Reading, a fost trimis la Washington ca înalt comisar și ambasador extraordinar pentru a aranja cu Israeliții președintelui Wilson : ambasadorul Morgenthau, bancherul Jacob Schiff, judecătorul Brandeis, profesorul Francfurter, delicatele chestiuni politice și financiare pe cari le-au adus pe tapet ultimele luni ale războiului și preliminările păcii.

Când Anglia a obținut dela Societatea Națiunilor un mandat provizoriu asupra Palestinei, unde, din 700.000 locuitori nu erau decât 65.000 Evrei, tot un Israelit, sir Herbert Samuel a primit drepturi aproape suverane pentru a administra Pământul Sfânt și a statornici un regim evreesc.

Când un loc de guvernator a devenit liber la Queensland, tot un Israelit, sir Matthew Nathan, a fost indicat să-l ocupe.

Societatea Națiunilor încredințează Angliei secretariatul general al organizației sale permanente. Sir Eric Drummond cum ajunge la Geneva face o vizită marelui rabin al orașului, îi asigură de admirația sa pentru Evrei și de devotamentul său complet pentru cauza și idealul lor;

Printre colaboratorii săi principali, trebue menționat fostul căpitan interpret Mantoux, șeful secției politice, ajutat fiind de maiorul Abraham și D-na N. Spiller.

Când delegații asociațiilor evreești au introdus la Societatea Națiunilor o cerere tinzând a subordona admiterea noilor State în Ligă, acceptări prealabile a dispozițiunilor minorităților — acceptare care s'ar putea numi dreptul Evreilor de a forma un Stat în Stat — lordul Robert Cecil, văr cu dl. Arthur James Balfour, s'a constituit avocatul lor.

Prințul de Galles făcând o călătorie în jurul lumii pentru a vizita Dominion-ul și coloniile Impărăției britanice, Evreii au organizat, la înapoerea prințului, sub titlul de „*War Memorial Empire Tour*", o călătorie având un itinerariu aproape identic. In numele organizațiilor evreești și sioniste, marele rabin Hertz, însoțit de M. A. M. Woolf, se duce și el să viziteze coloniile și dominioanele, pentru a da cuvântul de ordine comunităților răspândite, pentru a le reînsufleți activitatea religioasă și a aduna fonduri destinate pentru construirea unui mare seminar evreesc la Londra, în amintirea războiului. In ce privește caracterul oficial pe care guvernul îl acordă acestei misiuni, el este dovedit prin banchetul oferit călătorilor în ajunul plecării. Miniștrii, delegații coloniilor și ai dominioanelor au fost reprezentați. Lordul Rothschild, care ocupa locul președințial, a închinat paharul pentru „Guvernul Majestății Sale" și a declarat că printre miniștrii cari au ținut frânele conducerii în Marea Britanie, nici unul și în aceiași măsură, nu a

„arătat atâta adevărată simpatie, proectelor și idealului evreilor" ca ministrul actual. Răspunzând în numele guvernului, Lord Milner a mulțumit președintelui că a formulat un astfel de elogiu și n'a șovăit să exprime ideea că Impărăția Britanică a fost cu prisosință răsplătită de politica sa pro-evreească! La Capetown, la Durban, la Iohannesburg, în cele mai vechi orașe ale Australiei, peste tot trimișii lui Israel au fost primiți cu onoruri princiare. Autoritățile civile și militare le ieșeau în întâmpinare, le urau bun venit și se puneau în slujba lor.

Cu câteva luni înainte, guvernul lui Lloyd George, înștiințat prin informatori prea puțin demni de crezare, că în Polonia s'ar fi produs pogronuri, a trimis din propria sa inițiativă la Varșovia, o comisie de anchetă, prezidată de un evreu, sir Stuart Samuel. Nu înseamnă asta că se urmărea a se cunoaște „urbi et orbi" că Anglia pretindea să se facă în toate țările șampioana lui Israel?

De altfel, când lord Chelmsford a ajuns la termenul mandatului său, vice-regele Indiei, Rufus Isaacs Reading, fostul lord Chief Justice și înalt comisar la Washington, a fost chemat a lua succesiunea, sarcină cu atât mai delicată și mai de temut, cu cât India, în lipsă de reforme politice și administrative, era în plină agitație.

In Statele-Unite sub conducerea președintelui Wilson cucerirea evreiască a fost tot atât de evidentă ca și în Anglia. Nu trebue să uităm că numai sub stăruința lui Jacob Schiff și a mai multor bancheri judeo-germani, în plin acord cu dl. Lloyd George, dl. Woodrow Wilson a

introdus în tratatul de pace clauze turburi relativ la reparații, la plebiscitul Sileziei, și în ce privește regimul din regiunile Sarre, Fiume, Dantzig.

Și după ce a fost dezaprobat de concetățenii săi, cari au refuzat să adopte idealismul său umanitar și să-l urmeze pe calea primejdioasă în care a angajat Europa, președintele Statelor-Unite a găsit modalitatea să-și mai afirme simpatiile evreești. El a însărcinat pe doi evrei să-l reprezinte în două arbitraje, pe cari Societatea Națiunilor a vrut să i le încredințeze, și răspunzând unei plângeri a amicului său, rabinul Wise, asupra soartei Evreilor din Europa orientală, a formulat într'o scrisoare publică admirația sa pentru evrei: „Noi știm, în Statele-Unite, unde Evreii se bucură de completă egalitate, cu cât devotament servesc și cu câtă credință apără interesele și idealul propriei noastre națiuni“ [1])

Dacă Evreii în Rusia au fost altădată persecutați, revoluția preparată de mult de ei, a răsturnat rolurile într'un mod foarte ciudat.

Prăbușirea țarismului, tratatul dela Brest-Litovsk punând capăt ostilităților cu Germania, și regimul Sovietelor, au fost opera Evreilor.

Retorul Kerensky care a servit drept punte între Duma democratică și comunismul sângeros, este israelit. Lenin se zice că este bărbatul unei evreice; Trotsky, Radek, Zinoview și trei sferturi din comisarii poporului sunt evrei.

Când armata roșie a năvălit în Polonia, ea a tratat ca pe niște aliați pe Evreii din orașele

1) Scrisoare datată dela Casa Albă. 10 Sept. 1920.

ocupate, cari de altfel, aproape peste tot, s'au încorporat în trupele ei, când a fost nevoită să se retragă.

In momentul armistițiului și al primelor convorbiri internaționale, Evreii au adus un serviciu capital Germaniei, deghizând Statele sale în țări democratice ori socialiste. După fuga împăratului Wilhelm în Olanda, noul guvern al Reichului a căzut în mâinile Evreilor. Ministrul de externe Haase, cel dela finanțe Schiffer, cel dela interne Preuss, au fost evrei. In Prusia, Cabinetul nu mai avea în el decât evrei. Kurt Eisner a guvernat Bavaria. In Ungaria Bela Kuhn sau Cohen a domnit, însă tirania lui a fost atât de oribilă, încât nu a avut decât o existență efemeră.

Afară de Austria, sacrificată și ruinată, Statele democratice au câștigat simpatia Evreilor și a puritanilor anglo-saxoni, în mod special împinși pentru alcătuirea tratatului de pace.

Delegația germană la Paris nu cuprindea de cât Evrei, printre cari Oscar Oppenheimer și Marx Warburg, acesta din urmă frate al ginerului bancherului din New-York, Jacob Schiff.

Cele patrusprezece puncte ale președintelui Wilson — din care ultimul lansa ideea unei Ligi a Națiunilor — și cele cinci puncte complimentare adăugate la cele precedente într'un discurs pronunțat la New-York în Septembrie 1918 pentru fixarea bazei lor, au fost invocate de prințul Max de Baden, cancelar al Reich-ului, imediat după ce Germania învinsă, prăbușită, ceru pacea.

Această pace curioasă mai favorabilă pentru

cei învinși decât pentru învingători — excepție făcându-se pentru anglo-saxoni — această pace cu mecanismul delicat și complicat, cerând un control permanent și de lungă durată, amenințat de ruptură îndată ce un atom ar aluneca între roțile sale, a salvat unitatea Germaniei și i-a lăsat o mare parte din puterile sale; dar ea a avut și privilegiul de a corespunde dorințelor, ambițiilor, idealului israeliților. Impiedecând ridicarea economică a statelor beligerante, această pace a fost prielnică băncilor mari pe cari ei le conduc, trusturile internaționale îmbogățite prin război și deținătoare ale rezervelor financiare ale lumii.

Nu trebue să fim surprinși că Societatea Națiunilor a fost declarată de Israel Zangwill ca fiind „esențialmente de inspirație evreească“; și dl. Lucien Woolf, delegatul asociațiilor israelite, după ce a asistat la Geneva la Adunarea Ligii, nu a șovăit să afirme că această „Societate“ a fost în armonie cu cele mai nobile și cele mai sfinte tradiții ale iudaismului, și că toți Israeliții ar trebui să considere ca o datorie sfântă de a o susține prin toate mijloacele posibile.

II

Se pare în adevăr că acest pericol evreesc, care se manifesta prin atâtea simptome și prin atâtea fapte, nu a fost cu adevărat desvăluit publicului decât când a apărut traducerea unui fragment dintr'o carte rusească înregistrată la British Museum în August 1906, și care se intitula: „ *Cel Mare în Cel Mic și Antecristul*'

ca o posibilitate politică imediată". (Notele unui ortodox, a doua ediție, completată, corectată și adăogită. Tsarkoië-Selo, 1905).

Această traducere a fost editată în Decembrie 1919, de Erye și Spottiswoode și intitulată: „*The Jewish Peril : Protocols of the Learned Elders of Sion*". Ea ar fi rămas mult timp ignorată în Anglia, dacă un redactor al ziarului „*Times*" n'ar fi avut ideea să-i consacre un articol, să-i facă o dare de seamă destul de amănunțită care se poate rezuma printr'o întrebare neliniștitoare : Dacă această carte este expresia adevărului, n'am fi putut noi scăpa de o pace germanică decât pentru a îndura condițiile unei păci evreești ?

In acelaș timp când apărea la Londra o traducere engleză a „Protocoalelor", o traducere germană era publicată la Charlottenburg (Berlin) de dl. Gottfried Zur Beek : *Die Geheimnisse der Weissen von Zion* (Tainele Înțelepților din Sion) răspândindu-se destul de repede atât în Statele Reich-ului cât și în Austria.

Articolul din „*Times*" abia atrăsese atenția asupra lui „*Iewish Peril*", și cărticica devenise de negăsit, și lucru ciudat, d-nii Eyre și Spottiswoode au declarat că nu vor scoate o nouă ediție.

Dar așteptând ca, prin îngrijirile unei asociațiuni naționaliste : „*The Britons*" să se publice o nouă ediție engleză, marele cotidian „*The Morning Post*" a publicat sub titlul: „*The Cause of World Unrest*", o serie de articole de o energică exprimare, fondate pe textele „Protocoalelor" și pe documente descoperite

ulterior și demonstrând că evreilor trebuia atribuită constrângerea mondială care prelungește dificultățile politice și financiare, iscate de război.

In Statele-Unite a fost editată la Small, Maynard & Co. din Boston, o altă traducere intitulată : „*The Protocols and World Revolution*“ (Protocoalele și revoluția mondială).

O versiune poloneză a apărut încă în 1920. In Franța, câteva dări de seamă, însoțite de pasage din cartea lui Sergiu Nilus, au fost publicate în „*Correspondant*“, „*La vieille France*“ de Urbain Gothier, „*l'Action française*“, „l'Opinion“. Prima traducere a fost publicată în „*Libre Parole*“, însă numai în Septembrie 1920 și la începutul lui 1921 au apărut edițiile cu o prefață de monseniorul Jouin [1]) și aceea din „*Vieille France*“ precedată și urmată de comentarii [2])

Este greu să ne fixăm asupra diverselor ediții apărute în Rusia. Se pare că prima, datorită profesorului Sergiu Nilus, a apărut în 1902, însă ea trebuie să fi fost cumpărată sau confiscată de Evrei, deoarece acele exemplare sunt de negăsit.

A fost reeditată în 1903 ? E posibil, însă prima, textul căreia îl posedăm, este aceea din 1905, care figurează în catalogul lui British Museum.

Scriitorul rus C. Butmi a publicat o versiune a ei în 1907, cu concursul fratelui său At L. Butmi, intitulată : „*l'Ennemi du Genre Humain* (Dușmanul neamului omenesc). Imprimată la

1) Pericolul iudeo-masonic „Les protocols des Sages de Sion“ (Emil Paul). Prețul 7.50 fr.
2) Les Protocols (ed. Vieille France) Prețul 3 fr.

aşezământul de surdo-muţi din Petersburg, cartea a fost dedicată „Uniunei poporului rus“ asociaţie patriotică cu scop de a combătea pe Evrei şi societăţile secrete, atât de răspândite în imperiul Ţarului.

După opera lui Sergiu Nilus au apărut noi ediţii în 1911, în 1912, în 1917 şi în 1920. După aceea din 1911, imprimată la mânăstirea Sfântul Sergiu, a fost făcută traducerea americană. Cât despre cea din 1912 ea nu este menţionată nici în prefaţa Monseniorului Iouin, nici în aceea a ediţiei germane, şi nici în ediţia americană ; dar noi am avut-o în mâinile noastre ; un model al copertei este reprodus la începutul acestui volum care dă prima traducere franceză, făcută direct după textul rus. Ediţia din 1917 a fost aproape în întregul distrusă de bolşevici. In ce priveşte pe aceea din 1920, ea a fost imprimată la Berlin. Versiunea cărţii „Protocoalele“ este reprodusă sub titlul „*Le Raion de Lumière*“ şi redactorul-editor Pierre Schabelsky Bork, a însoţit-o de comentarii relativ la revoluţia rusă, în care sunt foarte aspru judecate faptele ministrului Cernov şi ale lui Kerensky care, aşezat în fruntea Rusiei timp de şase luni, şi-a înşelat şi şi-a trădat patria, prin discursurile şi faptele sale. [1])

Cari sunt deci originele şi valoarea acestor „Protocoale“ ?

Asemenea scânteei electrice, care în eprubetă provoacă precipitaţiuni chimice, ele au avut darul de a provoca reacţii anti-evreeşti, desvăluind la

1) Les Protocols de Monseniorul Jouin, p. 148.

diferite popoare un amenințător pericol, și făcând să se cunoască planurile concepute de Israel, pentru realizarea visurilor sale grandioase, obiectul ambițiilor sale seculare : stăpânirea mondială.

Asociațiile sioniste au ținut un congres la Bâle în 1897, — și au pus bazele unui program de cucerire. a cărui amplititudine o justificau succesele obținute mai înainte. Acest program nu indica numai scopuri succesive de atins ; el preconiza și metodele de urmat și regulele tactice de observat. Diversele secțiuni ale congresului au întocmit procese verbale ale ședințelor lor, numite „protocoale", destinate a fi comunicate unor anumiți inițiați și pentru a păstra urma acestor consfătuiri secrete.

Serge Nilus, în introducerea ediției din 1917, declară că foile conținând extrasele acestor procese verbale, redactate în limba franceză, căci numeroși Sioniști nu cunoșteau limba ebraică, i-au fost remise de către Alexis Nicolaevici Suşotin, mareşalul nobilimei din Chern. Aceste foi au fost comunicate și celui de al doilea traducător rus al lor, C. Butmi.

In ce chip le-a procurat Alexis Nicolaevici ? In această privință au circulat două versiuni : ori au fost copiate de o femee, soție ori amantă a unuia dintre inițiații cari le-au redactat, și care a crezut de datoria ei să transmită aceste copii unui creștin în măsură să prevină pe coreligionarii săi, de a se feri contra uneltirilor amenințătoare și aranjate în taină ; sau au fost ridicate dintr'o cassă de fier pe care o aveau Sioniștii într'un oraș din Alsacia. Nu este sigur care din aceste două ipoteze este cea exactă, deoarece

deținătorii acestor hârtii au trebuit să se silească să sustragă dela orice bănuială și dela orice răzbunare pe autorul sau autorii ridicării foilor sau ai indiscrețiilor săvârșite.

Traducătorii ruși sunt amândoi oameni onorabili și convins religioși.

Afară de câteva amănunte, versiunile lor se aseamănă. Totuși, când Alexis N. Suțotin a înmânat lui Sergiu Nilus foile, i-a cerut să le utilizeze cât mai bine posibil, din punct de vedere al apărării intereselor religiei și ale patriei, ceace putea să-i lase autorului cărții „*Protocoalele*“ o anumită libertate de interpretare și redactare.

In ce privește realitatea sustragerei documentelor din arhivele israelite, ea este confirmată printr'o circulară a comitetului sionist, datată din 1901 și în care doctorul Hertzl se plânge de dezertări cari au îngăduit păgânilor să cunoască tainele „Protocoalelor“.

III.

„Protocoalele“ sunt în număr de douăzeci și patru. Sunt mai mult învățături și maxime decât procese verbale. Se pare că autorul sau autorii lor au avut o deosebită grije să expue în douăzeci și patru de lecții, doctrinele lui Israel, scopurile pe cari le urmărește din timpurile cele mai îndepărtate, și amănuntele ultimului plan de luptă pentru cucerirea puterii mondiale, atunci când totul părea preparat pentru a începe bătălia hotărâtoare.

Pentru Evrei nu există alt drept decât forța;

liberalismul a distrus la „Goymi“ religia și autoritatea; aurul este în mâinile lui Israel și prin aur și-a însușit presa și opinia care comandă guvernelor în statele democratice.

Lojile masonice sunt conduse de Evrei, cari le orânduiesc manifestările și propaganda.

Popoarele creștine vor fi într'o zi într'atât de dezbinate, încât vor cere un guvern universal, pornind dela noi. Războaie particulare și conflicte mondiale, pe care Evreii vor ști să le deslănțue, îi vor grăbi domnia. Autocrația evreească va înlocui liberalismul Statelor creștine. Toate religiile vor fi desființate, afară de aceea a lui Moise.

Pentru a-și arăta puterea, Evreii vor zdrobi și vor supune, prin asasinări și terorism, unul din popoarele Europei. Un impozit progresiv asupra capitalului și împrumuturi de stat, vor sfârși prin a ruina pe creștini, pe cari un învățământ ateu îi va fi demoralizat; și ceasul atât îndelung așteptat, va suna. Regele Evreilor, incarnația Destinului, va domni peste universul pus în frâu.

Acesta este, în rezumat, spiritul „Protocoalelor“.

Este bine de meditat asupra diverselor lui capitole, de comparat textul lor cu alte documente de origină ebraică, și de observat în ce măsură au fost înfăptuite, în timpul și după război, acțiunile prevăzute și evenimentele anunțate în foi scrise cu douăzeci de ani înainte.

Capitolul al treilea al acestor lecții ale Înțelepților lui Israel, conține o aluzie la Șarpele care simbolizează mersul progresiv al Evreilor spre dominația universală.

Sergiu Nilus, în epilogul cărții lui, pe care versiunile americană și germană nu au tradus-o, furnizează curioase detalii asupra acestui simbol al puterii evreești, pentru vecie victorioasă, când ea va fi încercuit statele europene. După tradițiile judaice, această prezicere datează de pe timpul lui Solomon. Capul șarpelui reprezintă pe conducătorii și inițiații lui Israel. El pătrunde în inimile fiecărei națiuni, pentru a le corupe și nimici; și, plecat din Sion, el trebue să revie tot acolo, după ce-și va fi săvârșit ciclul cuceririlor.

Sioniștii au alcătuit de mult harta pe care este trasat itinerariul reptilei, și pe această hartă sunt însemnate marile etape străbătute și cele rămase încă de străbătut. Prima îl conduce în Grecia, pe timpul lui Pericles, în anul 429 înainte de Christos; sub domnia lui August, cu puțin înaintea nașterii lui Christos, capul șarpelui a pătruns în Roma. Madridul l-a văzut apărând sub Carol V; Parisul, la declinul domniei lui Ludovic XIV; Londra la căderea lui Napoleon; Berlinul în 1871, după apoteozele tratatului dela Versailles; Petersburg-ul în 1881.

Este de notat că toate statele, asupra cărora Șarpele și-a lăsat urmele, au fost zdruncinate până în temeliile lor de crize politice și sociale.

Harta arată prin săgeți ultimele etape: Moscova, Kiev, Odesa, Constantinopol și înfine Ierusalim, punctul de plecare și punctul terminus al acestui fatal itinerariu.

Sergiu Nilus, în ediția din 1912 a „Protocoalor", citează încă mai multe documente, cari întăresc învățămintele și prezicerile Înțelepților

din Sion. In luna Noembrie 1910, „*Noutățile Moscovei*“ (*Moskovskia Viedomosti)* publicau un articol de K. J. Tour, intitulat: (Programele secrete evreești), arătând progresele realizate de Evrei în Impărăția Rusă: „In timpul ultimilor cincizeci de ani, destule catastrofe au survenit, și fiecare din aceste catastrofe a înaintat cu un pas de uriaș opera evreească.....

„In Rusia, revoluția nu a reușit deplin, și totuși Evreii au câștigat mult, grație evenimentelor din 1905 și 1906. Ultimele lor congrese au desvăluit toate speranțele lor. Duma a fost surprinsă de un proect, semnat de un mare număr de deputați, acordând o complectă egalitate de drepturi Evreilor. Și aceștia se bucurau deja de fapt, de numeroase avantagii. Dela cabinetul prezidat de Witte, limitele reședinței Israeliților, rău observate altădată, au fost făcute iluzorii printr'o serie de circulări, și turburările cari au ruinat și demoralizat populațiile indigene, s'au întors tot în folosul Evreilor“.

Un scriitor contimporan, Damceanko, exprima această opinie într'o carte apărută în 1911.

„Având în vedere numărul lor relativ mic, Evreii singuri într'o luptă deschisă, sigur că nu pot învinge populația în mijlocul căreia trăiesc ca paraziți, dar au inventat un mijloc de sinucidere pentru creștini, provocând cu îndemânare la ei neînțelegeri lăuntrice și o dezorganizare preparată în chip meșterșugit“.

După ce au acaparat aurul și au pus stăpânire pe principalele organe ale presei, ei s'au oprit asupra monarhilor, pentru că aceștia sunt „o forță superioară, plină de abnegație și încli-

nați, prin urmare, să apere tot ce este slab". De aceea Evreii au sprijinit pretutindeni substituirea regimului republican, regimului monarhic.

Cât despre bolșevism, Evreii din Rusia nu neagă că ei sunt autorii lui responsabili. Într'o gazetă din Charkow, publicată în idiș, „Der Kommunist", un israelit, Kohen, scria la 12 Aprilie 1919:

Se poate spune fără exagerație că marea revoluție socială rusă a fost opera Evreilor și că Evreii nu numai că au condus afacerea, dar au și luat în mână cauza sovietelor. Putem fi liniștiți, noi Evreii, atât cât direcțiunea supremă a armatei roșii va fi în mâinile lui Leon Trotsky. [1])

Poate nu este îndrăzneț să gândim că dacă, de curând, Anglia a încheiat o pace cu Sovietele, a făcut-o pentrucă Israeliții din minister și acei cari mișună pe lângă Lloyd George au avut destulă influență asupra guvernului britanic pentru a-l împinge, sub garanția unor foloase comerciale, să susțină regimul evreesc din Rusia revoluționară.

Aceste considerații și comentariile lui Sergiu Nilus pot lumina și justifica anumite pasaje ale „Protocoalelor", dar textul însuși nu este lipsit nici de claritate și nici de adâncime.

El are în sine o forță de demonstrare puțin obișnuită și de aceea Evreii, după ce s'au silit în zadar să confiște această broșură și să înăbușe glasurile indiscrete cari desvăluiau planurile de campanie ale lui Israel, s'au străduit să

1) Pericolul iudeo-masonic, de Monseniorul Jouin p. 144.

facă să se creadă că procesele verbale ale Înţelepţilor din Sion au fost apocrife şi nu se întemeiau pe nici o dată serioasă.

IV.

D-l Solomon Reinach, este primul care în ziarul „Opinion“. din 26 Iunie 1920, a declarat că „Protocoalele“ au fost pur şi simplu inventate. „Falşificatorul Nilus“ a cules aceste fantezii „în literatura revoluţionară marxistă“ şi Evreii, ca şi fracmasonii, au fost groaznic calomniaţi, aşa cum au fost atacaţi altădată Jesuiţii, cu ocazia publicării pretinselor „*Monita Secreta*“.

El nu a căutat să împingă demonstraţia mai departe.

De partea cealaltă a canalului Mânecii, unde articolul iniţial din „*Times*“ şi campania prelungită a ziarului „*Morning Post*“, produseseră o vie şi profundă impresie, Evreii se gândiră că era necesar de a stabili netemeinicia documentelor destăinuite şi de a combate într'un mod cât mai strâns posibil argumentele culese în „Protocoale“ pentru a arăta realitatea ameninţătoare a pericolului evreesc. Camera deputaţilor [1]) prin organele comitetului său de presă, a însărcinat pe M. Lucien Wolf cu această misiune delicată.

Ca şi Solomon Reinach, L. Wolf nu a fost sionist înainte de război; deci el nu a asistat la Congresul din Bâle la 1897, dar era un ziarist experimentat: fost colaborator al lui „*Daily*

1) The Jewish Board of Deputies.

Graphic", unde trata politica străină, fost corespondent la Londra al cotidianului francez „*Le Journal*", el era foarte cunoscut în presă, cu atât mai mult cu cât a fost mare maestru la Loja masonică a autorilor și președinte al Institutului ziariștilor.

Deci alegerea părea fericită din toate punctele de vedere.

Totuși, rezultatele nu au corespuns speranțelor concepute de către conducătorii israeliți.

D-l Lucien Wolf a scris trei articole publicate în „Manchester Guardian" în „Spectator" în „Daily Telegraph"; după aceea a adunat aceste articole într'o broșură, care cnmpletată cu un sos foarte șearbăd, a fost publicată sub un titlu puțin c'am lung: „*The Jewish Bogey and the forged Protocols of the Learned Elders of Sion*".

Am citit cu grije acea broșură. Ea începe printr'o critică destul de încurcată a celor 17 articole apărute în „*Morning Post*" la rubrica „*The Cause of World Unrest*". D-l Lucien Wolf se silește prin mărturii, cărora le atribue o valoare istorică, să demonstreze că propaganda evreească nu este prin esența ei, nici anti-monarhică, nici anti-creștină.

El declară asemenea că „judaisarea" francmasoneriei este o pură invenție, atunci când în persoana sa se afirmă, în modul cel mai evident, pătrunderea Evreilor în organismul masonic. Pentru preocupările patriotice ale redactorului lui „*Morning Post*", el aduce argumente falșe. In ochii lui, Marx nu poate fi considerat ca reprezentantul ideilor sociale ale Iudeilor:

doctrinele sale, din contra, purced din concepțiile lui Hegel și ale lui Feuerbach, cari au fost „păgâni“ și sunt în opoziție cu sindicalismul și bolșevismul.

Pentru a încheia, ceace cotidianul britanic numește „formidabila sectă“, resposabilă de reaua stare mondială, nu ar fi decât o născocire, ieșit din capul nemților antisemiți și anglofobi și bazată pe o „nerușinată înșelătorie“.

Vine atunci încercarea de demonstrare a redactării „Protocoalelor“. D-l L. Wolf începe prin a se învârti în jurul chestiunei. El face aluzie la societățile secrete și la cărțile apocaliptice, cari au întreținut cronicele din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, și pe urmă întreprinde o respingere a documentelor publicate de un german, Hermann Goedsche pe la 1868. Unul din ele avea ca autor presupus pe un englez, sir John Retcliff, și trata despre evenimentele politico-istorice, survenite în timpul celor zece ani precedenți.

Un altul, pe care l-au reprodus jurnalele conservatoare germane, și o revistă franceză „*Le Contemporain*“, a dat textul unui discurs pe care l-ar fi ținut discipolilor săi. un mare rabin în cimitirul din Praga. Din faptul că John Retcliff nu ar fi existat niciodată, și că discursul rabinului pare apocrif, Lucien Volf scoate argumente pe cari le socotește definitive.

Totuși Eduard Drumond nu a luat niciodată în serios aceste produse ale antisemismului german și nu a făcut caz de ele, în capitolele documentate din „La France juive“.

Insă d-l Wolf a găsit câteva însemnări între

revelațiile lui Goedsche și un pasagiu din „Protocoale", unde este explicată politica urmată de către Evrei pentru a guverna massele de lucrători, promițând că-i va emancipa. Atâta îi e de ajuns ca să scoată această concluzie: Spusele lui Goedsche, constituind o înșelătorie, acele ale lui Nilus au, fără îndoiaiă, acelaș caracter.

Un alt argument de acelaș gen este prezentat. In ale sale *„Réflexions d'un Homme d'Etat russe"*, un fost procurist al Sfântului Sinod, d-l Constantin Petrovici Pobyadonoszeff, a criticat foarte aspru regimurile democratice și a calificat votul universal ca: „marea greșeală din timpurile noastre". Ei deduce de aci că autocrația dădea poporului cele mai sigure garanții de bună administrație; și cum aceeaș gândire se regăsește într'un capitol din „Protocoale", autorul lor este acuzat de plagiat.

Intr'adevăr, cauza cu care este însărcinat, trebue să fie foarte greu de pledat, pentru ca un avocat atât de priceput ca autorul cărții „Jewish Bogey" să nu găsească argumente mai hotărâtoare.

Puțin mai departe povestește că, aflându-se în Franța în 1919, a fost pus la curent cu vizita pe care ar fi primit-o o delegație evreească atunci la Paris. Un Lituanian care a aparținut poliției secrete rusești, s'a prezentat delegaților, le-a făcut solemne declarații de devotament și a arătat că este în situație de a putea împiedeca publicarea unei cărți foarte periculoase, care, în caz de va vedea lumina zilei, ar putea ruina casa lui Israel. Orice serviciu meritând plată, vizitatorul, modest, cerea zece mii lire

sterline. A fost rugat să arate cartea în chestiune: erau „Protocoalele". Lituanianul a fost refuzat, şi câteva luni după aceea, apăreau la Londra şi la Charlottenburg, primele traduceri engleze şi germane ale cărţii lui Sergiu Nilus.

Trebue în adevăr ca Lucien Wolf să nu mai fi avut altă scăpare, ca să prezinte o argumentare atât de copilărească. Intrucât faptul de a da zece mii lire sterline unei persoane în posesia unui exemplar al „Protocoalelor" ar fi putut să împiedece publicarea unei lucrări, care a avut înainte de războiu şi de revoluţia rusă, cinci ori şase ediţii, şi din care un specimen figura în biblioteca dela „British Museum"?

Infine purtătorul de cuvânt al lui „*Jewish Board of Deputies*" se face luntre şi punte spre a lăsa să pătrundă în creerul cititorilor săi ideea că Evreii din Rusia şi Polonia nu au nimic comun cu bolşevismul.

Conservatorii germani şi ţarişti sunt cei cari au lansat astfel de calomnii, şi, pentrucă francmasonul avea să-şi arate vârful urechilor, d-l Lucien Wolf semnalează cu indignare un pamflet anonim, de inspiraţie apocaliptică „imprimat anul trecut la Paris de Jesuiţii din strada Garancière", (sic) iutitulată „*Le Bolchevisme*"! [1])

Se pare că faptul de a cita serios o tipografie a Jesuiţilor, funcţionând în strada Garancière ar ajunge a lua orice autoritate tezelor susţinute de către avocatul oficial al Evreilor englezi.

Iată însă că „*La Vieille France*", într'un

1) The Jewish Bogey pap. 41

curios studiu, semnat: L. Fry [2]), se arată în măsură de a revela pe autorul „Protocoalelor". El ar fi Asher Ghinzberg, în limba ebraică Achad Haam, şi care însemnează „unul din popor".

Născut la Skvira (guvernământul Kiew), el a studiat Talmudul în şcolile evreeşti, s'a căsătorit cu nepoata unui rabin din Lubowitz, a intrat în Kahal, a fondat un grup de „tineri sionişti, pe urmă o societate secretă Bne Moshe (fiii lui Moise). El a asistat la congresul sionist din Bâle, ar fi citit lecţiile formând cele douăzeci şi patru „Protocoale", dar nu s'ar fi înţeles cu doctorul Hertzl, nici cu Max Nordau, cari îl judecau prea intransigent în naţionalismul său.

Se pare că Asher Ghinzberg a figurat în fruntea Comitetului politic evreesc format în Anglia în 1917, şi că printre cei de rasa sa, se bucură de un mare prestigiu. Poetul Chaym Bialik îl consideră drept un „profet", ca o stea şi îl venerează ca pe „maestrul care singur a ştiut să arate copiilor din exil, calea lor spre libertate".

Dacă Ghinzherg ar locui la Londra, cum crede L. Fry, el ar putea să-şi dea cu competinţă avizul asupra broşurei lui Lucien Wolf şi asupra „Protocoalelor" lui Sergiu Nilus, însă israeliţii nu au obiceiu de a iniţia pe profani în afacerile lor, în consfătuirile lor secrete, în deosebirile lor de vederi. Incă odată băgăm de seamă acest lucru, dacă considerăm că, dela declaraţia Balfour şi organizarea „căminului naţional" din Pa-

2) No. 21 din 31 Martie 1921.

lestina, nici un Evreu nu îndrăznește a se declara dușman sionismului, atunci când înainte nesioniștii erau legiune.

* * *

Este fără îndoială interesant să știm cine este autorul sau cari sunt autori „Protocoalelor", dar această chestiune nu prezintă decât un interes secundar, și aș zice că autenticitatea acestui document nu are decât o valoare relativă.

Analizând „Protocoalele", abstracție făcând de comentariile editorilor și de toate polemicile provocate prin publicarea lor, se disting trei elemente esențiale, de multe ori împletite una în alta.

1. O critică filozofică a principiilor liberale și o apologie a regimului autocratic :

2. Expunerea unui plan de campanie, metodic alcătuit, pentru a asigura Evreilor dominația mondială :

3. Vederi profetice asupra realizărei viitoare a părților esențiale din acest plan.

Este posibil că Sergiu Nilus, care, după propria sa mărturisire, a primit dela Alexis Suțotin faimoasele foi cu cererea expresă de a le folosi cât mai bine cu putință, din punct de vedere religios, nu s'a crezut obligat de a le traduce cuvânt cu cuvânt, și că sentimentele sale personale de patriot rus și fervent ortodox să se fi manifestat în diferite feluri, în redactarea pasagiilor filozofice ; însă ultimele două elemente prezintă semne de adevăr de netăgăduit ; ele sunt în perfectă concordanță cu toate docu-

mentele ebraice pe cari le posedăm ; și prăbușirea Rusiei, clauzele anormale ale păcii, crearea super-guvernului, numit Societatea Națiunilor, stabilirea iudaismului în Ierusalem, constitue cea mai strălucită demonstrație a realității planului de cucerire hotărât de către Înțelepții din Sion.

Studiind opera lui Joseph de Maistre în ale sale „*Lundis*“ Saint-Beuve a exprimat această opinie asupra lucrării „*Les considérations sur la France*“ : „Impresia pe care a făcut-o această carte în momentul apariției a fost vie, dar marea explozie nu s'a produs decât douăzeci de ani mai târziu, când evenimentele au verificat punctele sale cele mai memorabile“.

„Protocoalele“ au, cu „*Considerațiile asupra Franței*“ o trăsătură asemănătoare : caracterul lor profetic. Poate că în scurt timp, s'ar putea formula asupra lor, o părere asemănătoare aceleia a lui Saint-Beuve.

ROGER LAMBELIN

BCU IAȘI / CENTRU

TAINELE „PROTOCOALELOR INȚELEPȚILOR SIONULUI"

CAPITOLUL I.

SUMAR: Dreptul este în forță. Libertatea este o idee. Liberalismul. Credința. Autonomia. Despotismul capitalului, Dușmanul intern. Mulțimea. Anarhia. Politica și morala. Dreptul celui mai tare. Puterea evreească francmasonă este de neînvins. Scopul justifică mijloacele. Mulțimea este oarbă. Alfabetul politic. Discordiile partidelor. Forma de guvern care conduce cea mai bine la scopul vostru este autocrația. Lichiorurile tari. Clasicismul. Desfrâul. Principiul și regulile guvernului evreesc și francmason. Teroarea. Libertate, Egalitate, Fraternitate. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocrației creștinilor nimicite. Noua aristocrație. Calculul psihologic. Abstracția libertății. Amovibilitatea reprezentanților poporului.

„Să părăsim orice frazeologie; să studiem fiecare idee în ea însăși, să luminăm situația prin comparații și deducții.

Voi formula deci sistemul nostru din punctul vostru de vedere și din punctul de vedere al creștinilor.

Trebue remarcat că oamenii cari au insticte rele sunt mai numeroși decât cei cu instinte bune. De aceea se ating cele mai bune rezultate conducând pe oameni prin violență și teroare, nu prin discuții academice. Fiecare om năzuește la putere, sunt puțini cari nu sunt

dispuşi să jertfească bunurile tuturor pentru a-şi ajunge binele lor propriu.

Cine a ţinut pe loc bestiile feroce cari se numesc oameni? cine i-a călăuzit până acum? La începutul orânduirii sociale ei s'au supus puterii brutale şi oarbe, mai târziu legii, care nu este decât aceeaş putere însă mascată. Conchid deci din aceasta că, după legea naturi, dreptul este în putere.

Libertatea politică este o idee iar nu un fapt. Trebue să ştii să aplici această idee când este necesar să atragi massele populare în partidul tău prin momeala unei idei, dacă acest partid a formulat scopul de a nimici partidul care este la putere. Această problemă devine uşoară dacă adversarul deţine această putere din ideea libertăţii, din ceeace se numeşte liberalism, şi dacă sacrifică cât mai puţin din puterea sa pentru această idee. Şi iată unde va apare triumful teoriei noastre: frânele slăbite ale puterii sunt imediat apucate în virtutea legii vieţii, de alte mâini, pentrucă forţa oarbă a poporului nu poate rămâne nici o singură zi fără călăuză, şi pentrucă, noua putere nu face decât să ia locul celei vechi, slăbite prin liberalism.

In zilele noastre puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost un timp când credinţa guverna. Ideea libertăţii este irealizabilă, pentrucă nimeni nu ştie să se folosească de ea, într'o măsură justă. Ajunge să laşi câtva timp poporul să se guverneze el singur pentru ca această autonomie să se transforme imediat în desmăţ.

Atunci apar dezbinări, cari se transformă foarte repede în lupte sociale, în cari Statele se consumă şi unde măreţia lor se preface în cenuşe.

Fie că statul se istoveşte în propriile sale convulsiuni sau că certurile sale lăuntrice îl lasă la discreţia duş-

manilor din afară, el poate fi atunci considerat iremediabil pierdut: el este în puterea noastră. Despotismul capitalului care este întreg în mâinile noastre, îi apare ca o scândură a naufragiatului, de care este obligat, vrând nevrând, să se agațe, de frică să nu se scufunde.

Pe acela pe care sufletul său liberal l-ar face să socotească aceste raționamente ca imorale, l-aș întreba: dacă orice Stat are doi inamici, și dacă îi este îngăduit să întrebuințeze contra inamicului din afară, fără ca acesta să fie considerat drept imoral, toate mijloacele de luptă, ca, de exemplu, de a nu îi face cunoscut planurile sale de atac sau de apărare, de a-l surprinde noaptea sau cu forțe superioare; pentru ce aceleași măsuri, întrebuințate contra unui inamic mai rău, care ar ruina ordinea socială și proprietatea, ar fi numite nepermise și imorale?

Un spirit chibzuit poate spera să conducă mulțimile prin îndemnuri cuminți sau prin convingeri, când calea este deschisă contrazicerii, chiar nelogice, numai să pară seducătoare poporului care înțelege totul în mod superficial?

Oamenii, fie ei din pleava societății sau nu, sunt călăuziți exclusiv numai de micile lor pasiuni, de superstițiile lor, de obiceiurile, de tradițiile și teoriile lor sentimentale; ei sunt sclavii diviziunii partidelor cari se opun înțelegerii celei mai cuminți. Orice hotărâre a mulțimii depinde de o majoritate întâmplătoare sau, cel puțin superficială; în recunoașterea sa față de secretele politice, mulțimea ia hotărâri absurde; un fel de anarhie nimicește conducerea.

Politica nu are nimic comun cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală, nu este politic și în consecință puterea sa este șubredă. Acela care vrea să domnească trebue să recurgă la viclenii și ipocrizii.

Marile calităţi populare sinceritatea şi onestitatea—sunt viciuri în politică, pentrucă ele răstoarnă regii de pe tronurile lor mai bine decât inamicul cel mai puternic. Aceste calităţi trebue să fie însuşirile regatelor creştine, noi nu trebue să le luăm de loc drept călăuză.

Scopul nostru este să posedăm puterea. Cuvântul „drepturi" este o idee abstractă pe care nimic nu o justifică. Un asemenea cuvânt însemnează pur şi simplu aceasta : „Daţi-mi ceeace vreau, ca să pot dovedi prin aceasta că eu sunt mai puternic decât voi". Unde începe dreptul, unde se sfârşeşte ?

Intr'un Stat, unde puterea este rău organizată, unde legile şi guvernul au devenit impersonale prin faptul drepturilor fără număr, pe cari liberalismul le-a creat, eu văd un nou drept de a mă arunca, prin legea celui mai puternic, asupra tuturor ordinelor şi regulamentelor stabilite şi de a le răsturna ; de a pune mâna pe legi, de a reconstrui toate instituţiile şi de a deveni stăpânul acelora cari au lăsat în seama noastră drepturile pe cari puterea lor le-o dădea, şi cari au renunţat de bună voie, în mod liberal.

Prin faptul fragilităţii actuale a tuturor puterilor, puterea noastră va fi mai durabilă ca oricare alta, pentrucă ea va fi de neînvins, până în momentul în care va fi atât de bine înrădăcinată, încât nici o violenie nu ar putea să o mai ruineze...

Din răul trecător pe care suntem nevoiţi să-l spunem acum, se va naşte binele unui guvern de nezdruncinat, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenţei naţionale, turburată de liberalism. Rezultatul justifică mijloacele. Să ne îndreptăm atenţiunea în proiectele noastre, mai puţin asupra binelui şi a moralei decât asupra necesarului şi utilului.

Avem în faţa noastră un plan, în care linia este expusă

după regulile strategice, de care nu ne putem îndepărta fără riscul de a vedea distruse lucrările mai multor secole.

Pentru a găsi mijlocul care duce la acest scop, trebue să ţinem seamă de laşitatea, de nestatornicia, de inconstanţa mulţimii, de incapacitatea de a înţelege şi a aprecia condiţiile propriei sale vieţi şi ale prosperităţii sale. Trebue să înţelegem că puterea mulţimii este oarbă, nesăbuită, nu raţionează, ascultă în dreapta şi în stânga. Un orb nu poate conduce pe un orb fără să-l conducă la prăpastie ; la fel membrii ieşiţi din popor, fie chiar dotaţi de o inteligenţă ideală, din cauză că nu înţeleg nimic din politică, nu pot pretinde s'o călăuzească fără să piardă toată naţiunea.

Numai un individ pregătit din copilărie pentru autocraţie, poate cunoaşte graiul politic şi realitatea politică. Un popor lăsat în voia lui, adică parveniţilor din mediul lui, se ruinează prin discordiile de partide, pe cari le aţâţă setea de putere, şi prin dezordinele cari nasc din ele. Le este cu putinţă masselor populare să judece liniştit, fără rivalităţi interne, să conducă afacerile ţării cari nu pot fi confundate în interesele personale ? Pot ele să se apere contra inamicilor din afară ? Este posibil. Un plan, împărţit în atâtea capete câte sunt în mulţime, îşi pierde unitatea : el devine de neînţeles şi irealizabil.

Numai un autocrat poate întocmi planuri vaste şi clare, şi poate să dea locul cuvenit tuturor lucrurilor în mecanismul maşinei guvernamentale. Să conchidem deci, că un guvern folositor ţării şi capabil să-şi ajungă scopul propus, trebue să fie concentrat în mâinile unui singur individ responsabil. Fără despotismul absolut, civilizaţia

nu poate exista; ea nu este opera masselor, dar a călăuzii lor, ori care ar fi ea.

Mulţimea este un barbar care îşi arată barbaria în toate ocaziunile. In momentul în care mulţimea ia în mâini libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, care este cel mai înalt grad de barbarie.

Vedeţi acele animale bete de rachiu, îndobitocite de vin, cărora dreptul de a bea fără limită le este dat împreună cu libertatea. Noi nu putem îngădui ca ai noştrii să decadă în acest grad... Popoarele creştine sunt abrutizate de băuturile tari; tinereţea lor este abrutizată de studiile clasice şi de orgiile precoce la care i-au împins agenţii noştrii — învăţători, servitori, guvernante — în casele bogate, trimişii noştrii în altă parte, femeile noastre în localurile de petrecere ale creştinilor. In numărul acelora din urmă, contez pe cele ce se numesc „femei de lume", imitatoare de bună voie ale orgiilor şi ale luxului lor.

Cuvântul nostru de ordine este: forţa şi ipocrizia. Singură forţa poate triumfa în politică, mai cu seamă daca ea este ascunsă în talentele necesare oamenilor de Stat. Violenţa trebue să fie un principiu, violenţa şi ipocrizia o regulă pentru guvernele cari nu vor să-şi lase coroana în mâinile slujbaşilor unei noi puteri. Acest rău este singurul mijloc de a ajunge la scopul dorit, binele. De aceea noi nu trebue să şovăim în faţa corupţiei, a înşelătoriei şi a trădării, oridecâte ori ne poate servi pentru a ne ajunge scopul. In politică trebue să ştii să iei proprietatea altuia fără ezitare, dacă putem obţine în felul acesta supunerea şi puterea.

Statul nostru, în această cucerire pacifică, are dreptul de a înlocui grozăvia războiului prin condamnări la

moarte mai puțin vizibile și mai folositoare, necesare pentru a întreține această teroare care face ca popoarele să asculte orbește. O asprime dreaptă, dar inflexibilă, este cel mai mare factor al forței unui stat, nu este deci numai avantajul nostru, este datoria noastră, pentru a obține victoria, de a rămâne în acest program de violență și ipocrizie.

O asemenea doctrină bazată pe calcul, este tot atât de eficace ca și mijloacele pe cari le întrebuințează. Prin urmare, nu numai prin aceste mijloace, dar și prin această doctrină a asprimii, vom triumfa și vom supune toate guvernele, guvernului nostru suprem.

Va fi de ajuns să se știe că suntem inflexibili, pentru ca orice nesupunere să înceteze. Noi suntem primii, cari în ceeace este încă antichitate, am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate", cuvinte repetate de atâtea ori după aceea de către papagalii inconștienți, cari atrași din toate părțile de această momeală, nu s'au folosit de ea decât pentru a distruge prosperitatea lumii, adevărata libertate individuală, altădată atât de bine garantată de înfrânarea mulțimii. Oameni cari se credeau inteligenți nu au putut să ghicească înțelesul ascuns al acestor cuvinte, nu au văzut că ele se contrazic, nu au văzut că în natură nu există egalitate, că nu există libertate, că natura însăși a stabilit inegalitatea spiritelor, a caracterelor și a inteligențelor, așa de mult supuse legilor sale; aceștia oameni nu au înțeles că mulțimea este o forță oarbă; că parveniții pe cari îi alege pentru a guverna, nu sunt mai puțin orbi în politică decât el însuși, că inițiatul chiar dacă e un prost poate guverna, pe câtă vreme mulțimea de inițiați, chiar plini de geniu, nu înțelege nimic din politică. Toate aceste considerații nu au ră-

sărit în cugetul creştinilor ; totuşi pe aceasta se bazează principiul guvernului dinastic ; tatăl transmitea fiului secretele politice, necunoscute în afară de cercul membrilor familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu poată trăda secretul. Mai târziu sensul transmiterii ereditare al adevăratelor principii ale politicei s'a pierdut.

Succesul operei noastre a fost mărit prin aceasta.

Totuşi, în lume, cuvintele Libertate, Egalitate, Fraternitate au pus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenţilor noştri orbi, legiuni întregi de oameni cari au purtat cu entuziasm steagurile noastre. Şi totuşi aceste cuvinte erau viermi cari rodeau prosperitatea tuturor neevreilor, distrugând peste tot pacea, liniştea, solidaritatea, săpând toate temeliile Statelor lor. Veţi vedea mai târziu că aceasta a servit triumfului nostru, aceasta ne-a dat, între altele, posibilitatea de a da lovitura cea mai importantă, cu alte cuvinte, a desfiinţa privilegiile, esenţa însăşi a aristocraţiei creştinilor, şi unicul mijloc de apărare pe care îl au contra noastră popoarele şi naţiunile. Deasupra ruinelor aristocraţiei naturale şi ereditare, noi am ridicat aristocraţia noastră, a inteligenţii şi a finanţelor. Noi am luat drept criteriu al acestei noi aristocraţii, bogăţia, care depinde de noi, şi ştiinţa, care este condusă de înţelepţii noştri.

Triumful nostru a fost încă înlesnit prin faptul că în raporturile noastre cu oamenii de cari avem nevoe, am ştiut totdeauna să atingem coardele cele mai simţitoare ale spiritului uman : calculul, lăcomia, nesaţiul cerinţelor materiale ale omului, fiecare din aceste slăbiciuni omeneşti, luată aparte, este capabilă să înăbuşească spiritul de iniţiativă, punând voinţa oamenilor la dispoziţia aceluia care le cumpără munca.

Ideea abstractă a libertăţii a dat posibilitatea de a convinge mulţimile că un guvern nu este altceva decât un girant al proprietarului pământului, adică al poporului, şi că el se poate schimba cum se schimbă nişte mănuşi vechi.

Amovibilitatea reprezentanţilor poporului îi punea la dispoziţia noastră ; ei depindeau de alegerea noastră.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL II.

SUMAR: Războaiele economice sunt temelia supremaţiei evreeşti. Administraţia vizibilă şi „Consilierii secreţi". Succesul doctrinelor distrugătoare. Asimilarea în politică. Rolul presei. Preţul aurului şi valoarea victimelor omeneşti.

Pentru noi este necesar ca războaiele să nu dea, atât cât aceasta este posibil, avantaje teritoriale. Războiul este astfel strămutat pe terenul economic, şi Naţiunile vor vedea forţa supremaţiei noastre,. şi această situaţie va pune ambele părţi la dispoziţia agenţilor noştri internaţionali, cari au o mie de ochi, pe cari nici un hotar nu-i opreşte.

Atunci drepturile noastre internaţionale vor şterge drepturile naţionale, în adevăratul sens al cuvântului şi vor guverna popoarele tot aşa cum dreptul civil al Statelor rânduieşte raporturile supuşilor lor între ei.

Administratorii aleşi de noi din public, pe baza inclinaţiilor lor slugarnice, nu vor fi indivizi preparaţi pentru administraţia ţării. Astfel vor deveni uşor nişte pioni în jocul nostru, în mâinile consilierilor noştrii savanţi şi geniali, a specialiştilor noştrii, crescuţi încă din copilărie în vedere de a administra afacerile lumii întregi. Ştiţi că specialiştii noştrii au cules învăţămintele necesare pentru a administra din planurile noastre politice, din experienţele istoriei, din studiul tuturor evenimentelor de seamă.

Creştinii nu se conduc după practica observaţiunilor imparţiale scoase din istorie, ci după o rutină teoretică incapabilă de a atinge vre'un rezultat real. De aceea noi nu trebue să ţinem seamă de ei; să se mai distreze câtva timp, să trăiască din speranţe sau din noi petreceri, sau din amintirea petrecerilor de odinioară. Să-i lăsăm să creadă în importanţa, pe care le-am inspirat-o, a legilor ştiinţei — a teoriilor.

In acest scop noi mărim într'una, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creştinilor va fi mândră de cunoştinţele ei, şi, fără să le examineze logic, va pune în acţiune toate datele ştiinţei, adunate de agenţii noştrii pentru a conduce spiritele lor în sensul în care ne este nouă necesar.

Să nu socotiţi afirmaţiile noastre ca fond fără temei; remarcaţi succesele pe cari am ştiut că le creem unor teorii ca, Darwinismul. Marxismul, Nietzcheismul. Pentru noi cel puţin, influenţa vătămătoare a acestor tendinţe trebue să fie evidentă.

Ne este necesar să ţinem seamă de ideile, caracterele, şi de tendinţele moderne ale popoarelor pentru ca să nu săvârşim greşeli în politică şi în administraţia afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părţi pot fi rânduite în mod deosebit după popoarele pe cari le întâlnim în calea noastră, nu poate avea succes dacă aplicaţiunea lui practică nu este întemeiată pe rezultatele trecutului confruntate cu prezentul.

Statele moderne au în mână o mare forţă creatoare: presa. Rolul presei este de a arăta cerinţele aşa zise indispensabile, de a face să se cunoască plângerile poporului, de a crea nemulţumiţi, de a le da glas.

Presa incarnează libertatea cuvântului. Dar Statele n'au ştiut să întrebuinţeze această putere, şi ea a căzut

în mâinile noastre. Prin ea am obținut influență, rămânând noi în umbră, grație ei am strâns în mâinile noastre aurul, cu toate valurile de sânge și de lacrimi din mijlocul cărora am fost nevoiți să le luăm...

Insă ne-am răscumpărat, sacrificând pe mulți dintre ai noștrii. *Fiecare victimă din rândurile noastre, valorează mii de creștini înaintea lui Dumnezeu.*

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL III.

SUMAR: Şarpele simbolic şi semnificarea lui. Nestabilitatea balanţei constituţionale. Teroarea în palate. Puterea şi ambiţia. Maşinile de vorbit parlamentare, pamfletele. Abuzurile puterii. Sclavia economică. „Adevărul poporului". Acaparatorii şi aristocraţia. Armata francmasonilor evrei. Degenerarea creştinilor. Foamea şi dreptul capitalului. Venirea şi încoronarea „stăpânului universal". Scopul fundamental al programelor viitoarelor şcoale populare ale francmasonilor. Secretul ştiinţei ordinei sociale. Criză economică generală. Siguranţa alor „Noştrii". Despotismul francmasonilor şi domnia raţiunei. Pierderea unui călăuzitor. Francmasoneria şi „marea" revoluţie franceză. Regele despot este din sânge de Sion. Cauzele invulnerabilităţii francmasoneriei. Rolul agenţilor secreţi ai francmasoneriei. Libertatea.

Pot să vă anunţ astăzi că suntem aproape de scop. Încă puţin drum, şi cercul *Şarpelui Simbolic*, (care reprezintă poporul nostru) va fi închis. Când cercul va fi închis, toate statele Europei vor fi cuprinse ca într'o menghină.

Balanţa constituţională va fi în curând răsturnată, pentrucă noi am falşificat-o în aşa chip încât să nu înceteze de a se apleca într'o parte sau alta până când acul ei va fi uzat. Creştinii credeau că au construit-o destul de solid, ei aşteptau mereu ca talerele balanţei să se aşeze în echilibru. Dar persoanele domnitoare — acul — sunt protejate prin reprezentanţii lor fără con-

trol şi fără răspundere. Această putere ei o datoresc teroarei care domneşte în palate. Persoanele domnitoare nemai având trecere pe lângă poporul lor, nu se mai pot înţelege cu el şi nu se mai pot întări contra persoanelor cari aspiră la putere. Forţa limpede văzătoare a persoanelor domnitoare şi forţa oarbă a poporului, dezbinate de noi, au pierdut orice importanţă; despărţite, ele sunt tot atât de neputincioase ca şi orbul fără bastonul său.

Pentru a îndemna pe ambiţioşi să abuzeze de putere, noi am pus faţă în faţă toate forţele, desvoltând toate înclinaţiile lor liberale către independenţă... Noi am încurajat în scopul acesta orice întreprindere, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiilor. Noi am transformat în arene Statele unde se desvoltă turburările.

Încă puţin timp şi dezordinele, bancrutele, se vor ivi peste tot.

Flecarii neobosiţi au transformat şedinţele parlamentare, adunările administrative, în lupte de vorbărie. Jurnalişti îndrăzneţi, pamfletari fără ruşine atacă în toate zilele personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti în cele din urmă prăbuşirea tuturor instituţiilor, şi totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii, devenite nebună.

Popoarele sunt înlănţuite la muncă grea mai tare decât le înlănţuia sclavia şi iobăgia. Se putea elibera de sclavie şi iobăgie într'un chip sau în altul. Se putea face atunci negoţ cu sclavii şi iobagii, dar azi ei nu se pot elibera de mizeria lor.

Drepturile pe cari noi le-am înscris în constituţii sunt fictive pentru mulţimi, iar nu reale. Toate aceste pretinse „drepturi ale poporului“, nu pot exista decât în gând, ele nu sunt niciodată realizabile. Ce înseamnă

oare pentru muncitorul proletar aplecat asupra lucrului său penibil, apăsat de soarta lui, dreptul dat guralivilor de a flecări, dreptul dat ziariştilor de a scrie tot felul de absurdităţi şi în acelaş timp şi lucruri serioase, cât timp proletariatul nu obţine alte înlesniri dela constituţie decât nenorocitele firimituri pe cari i le aruncăm dela masa noastră, în schimbul unui sufragiu favorabil prescripţiilor noastre, complicilor noştri, agenţilor noştri?

Drepturile republicane pentru muritorul de foame sunt o amară ironie: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i permite să se bucure de ele: în schimb ele îi răpesc garanţia unui câştig statornic şi sigur, punându-l sub dependenţa grevelor patronilor sau ale tovarăşilor.

Sub conducerea noastră poporul a distrus aristrocraţia care era protectoarea sa şi doica sa naturală, pe ea, al cărei interes este inseparabil de bună starea poporului. Acum când aristocraţia este distrusă, el a căzut sub jugul acaparatorilor, al necinstiţilor îmbogăţiţi, cari îi apasă în mod nemilos.

Noi îi vom apărea, ca liberatori de acest jug, lucrătorului, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialişti, anarhişti, comunişti, pe cari îi susţinem totdeauna sub pretext de solidaritate între membrii *francmasoneriei noastre sociale.* Aristocraţia care se bucura de plin drept de munca lucrătorilor, avea interes ca lucrătorii să fie sătui, sănătoşi şi puternici. Interesul nostru este dimpotrivă ca creştinii să degenereze. Puterea noastră este în foamea cronică, în slăbirea muncitorului, pentrucă toate acestea îl supun voinţei noastre şi el nu va avea în puterea sa nici forţă, nici energie pentru a se împotrivi acestei voinţi. Foamea dă capitalului asupra lucrătorului mai multe drepturi decât ar primi aristocraţia dela puterea regală şi legală.

Prin mizeria şi ura invidioasă pe care ea o produce

noi manevrăm mulţimlle, noi ne servim de mâinile lor pentru a strivi pe aceia cari se împotrivesc planurilor noastre.

Când va veni timpul, *pentru suveranul nostru universal, să fie încoronat, aceleaşi mâini vor mătura tot ce ar putea să-i fie o piedică.*

Creştinii au pierdut obiceiul să gândească în afara sfaturilor noastre ştiinţifice. De aceea ei nu văd nevoia grabnică de a face ceeace vom face noi când domnia noastră va fi venit, adică *de a preda în şcoalele primare singura ştiinţă adevărată, prima dintre toate ştiinţele de ordin social, a vieţii umane, a existenţii sociale care cere diviziunea muncii şi prin urmare diviziunea oamenilor în clase şi conditii.*

Este nevoie ca fiecare să ştie că nu poate exista egalitate, ca urmare a diferitelor activităţi cărora fiecare om este sortit ; că nu toţi pot fi în mod egal responsabili înaintea legii ; că de exemplu, respnsabilitatea nu este aceaşi pentru cel care, prin actele sale, compromite o întreagă clasă, ca pentru cel care nu loveşte decât în onoarea sa. Adevărata ştiinţă a orânduelii sociale, în secretul căreia nu admitem pe creştini, va arăta tuturora că locul şi munca fiecăruia trebue să fie diferite, pentru a nu fi un izvor de torturi ca urmare a lipsei de legătură între pregătire şi lucru. Studiind această ştiinţă, popoarele vor asculta de bunăvoie de puterile şi de orânduiala socială stabilite de ei în Stat. Dimpotrivă, în starea actuală a ştiinţei, aşa cum am făcut-o noi, poporul, crezând orbeşte în cuvintele tipărite, nutreşte, ca urmare a greşelilor cari îi sunt strecurate în ignoranţa sa, o duşmănie împotriva tuturor situaţiilor lor, pe cari le crede deasupra lui, pentrucă el nu înţelege importanţa fiecărei situaţii.

Această duşmănie va creşte şi mai mult prin urmă-

rile crizei economice, care va sfârşi prin a opri operaţiile de bursă şi mersul industriei.

Când prin toate mijloacele ascunse de cari dispunem ajutorul aurului, care se află în întregime în mâinile noastre vom fi creeat *o criză economică generală, noi vom arunca în stradă mulţimi întregi de lucrători, în mod simultan. în toate ţările Europei.*

Aceste mulţimi vor primi cu voluptate să împrăştie sângele acelora pe cari îi invidiază din copilăria lor, şi al căror avut ei îl vor putea atunci prăda.

Nu se vor atinge de ai noştrii; pentrucă nouă ne va fi cunoscut momentul atacului şi noi vom fi luat măsuri de adăpost..

Am afirmat că progresul va supune pe toţi creştinii unei domnii a raţiunei. Astfel va fi despotismul nostru; el va şti să calmeze toate agitaţiunile prin asprimi juste va şti să stârpească liberalismul din toate instituţiile.

Când poporul a văzut că i se fac în numele libertăţii atâtea concesiuni şi bunevoinţi, el şi-a închipuit că este stăpân şi s'a repezit asupra puterii dar s'a împiedecat natural, ca un orb, de nenumărate obstacole: *s'a apucat să-şi caute un conducător; n'a avut ideea să se întoarcă la cel vechi*, şi a depus toate puterile sale la picioarele noastre. Amintiţi-vă de revoluţia franceză căreia noi i-am dat numele de „cea mare"; secretele pregătirii ei nouă ne este bine cunoscute, pentrucă ea a fost în întregime opera mâinilor noastre.

De atunci, noi ducem poporul dintr'o dezamăgire în alta, pentru ca ei să renunţe chiar şi la noi, în folosul *regelui-despot din sângele de Sion, pe care noi îl pregătim pentru omenire.*

In momentul de faţă suntem invulnerabili ca forţă internaţională, căci, când suntem atacaţi într'un Stat, suntem apăraţi în celelalte. Laşitatea nemărginită a po-

poarelor creştine cari se târăsc în faţa forţei, cari sunt neîndurătoare pentru slăbiciuni şi greşeli, dar îndulgente faţă de crime. cari nu vor suporta contradicţiunile libertăţii, cari sunt răbdătoare până la martiriu în faţa violenţii unui despotism îndrăzneţ, iată elementele cari favorizează independenţa noastră. El suferă şi rabdă dela primii miniştri actuali abuzuri din cari, pentru cel mai mic, ar fi tăiat capul a douăzeci de regi.

Cum să explicăm un astfel de fenomen, o astfel de neconsecvenţă a masselor populare în faţa evenimentelor cari par de aceeaşi natură ?

Acest fenomen se explică prin faptul că dictatorii săi— primii miniştri — pun să se spună încet de tot poporului prin agenţii lor, că dacă ei prinuiesc vre-o pagubă Statelor o fac în scop de a realiza fericirea poporului, fraternitatea internaţională, solidaritatea, drepturi egale pentru toţi. Firește, nu li se spune că această unitate nu trebue să se facă decât sub autoritatea noastră.

Şi iată poporul, care condamnă pe cei sinceri şi aprobă pe cei vinovaţi, convingându-se din ce în ce, că poate face tot ce-i place. In aceste condiţiuni, poporul distruge orice stabilitate şi crează dezordine la fiecare pas.

Cuvântul „Libertate" pune societăţile umane în luptă împotriva oricărei forţe, împotriva oricărei puteri, chiar împotriva aceleia a lui Dumnezeu şi a naturii. Iată dece la venirea noastră, noi trebue să excludem acest cuvânt din vocabularul uman, el fiind principiul brutalităţii care schimbă mulţimile în fiare sălbatice. Este adevărat că aceste animale adorm de fiecare dată după ce s'au adăpat de sânge şi că atunci este uşor să le înlănţuieşti. Dar dacă nu li se dă sânge, ele nu dorm şi luptă.

CAPITOLUL IV.

SUMAR: Diferitele stadii ale unei Republici. Francmasoneria exterioară. Libertatea şi credinţa. Concurenţa internaţională a comerţului şi industriei. Rolul speculaţiei. Cultul aurului.

Ori ce republică trece prin diferite stadii.

Intâia cuprinde primele zile de nebunie ale unui orb care se aruncă la dreapta şi la stânga. A doua este aceea a demagogiei, din care naşte anarhia, pe urmă vine neapărat despotismul: nu un despotism legal şi declarat şi deci responsabil, ci un despotism invizibil şi necunoscat, şi cu toate acestea de simţit; despotism exercitat de o organizaţie secretă care lucrează cu atât mai puţin scrupul cu cât ea lucrează prin mijlocirea a diferiţi agenţi, a căror schimbare nu numai că nu-i strică, dar o susţine scutind-o să-şi cheltuiască resursele pentru a recompensa servicii lungi.

Cine ar putea răsturna o forţă invizibilă?

Căci astfel este puterea noastră. *Francmasoneria exterioară* nu serveşte decât pentru a acoperi intenţiile noastre; planul de acţiune al acestei forţe, locul reşedinţei sale chiar, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea ea însăşi ar putea fi inofensivă şi ar putea exista în stat fără a vătăma prosperităţii popoarelor, dacă ea s'ar sprijini pe principiile credinţei în Dumnezeu, ale înfrăţirei omeneşti, în afara ideei de egalitate, idee care e contrazisă de legile creaţiunei însăşi, cari au stabilit subordonarea. Cu o asemenea credinţă poporul

s'ar lăsa condus de tutela parohiilor şi ar păşi umil şi liniştit sub mâna păstorului său spiritual, supus împărţirei divine a bunurilor acestei lumi. *Iată pentru ce este necesar să distrugem credinţa, să smulgem din spiritul creştinilor însăşi principiul Divinităţii şi al Spiritului, pentru a pune în locul lor, socoteli şi nevoi materiale.* Pentruca cugetele spiritelor creştine să nu aibă timpul să gândească şi să observe, trebue să le distragem cu ajutorul industriei şi comerţului. In acest fel, toate naţiunile vor căuta avantagiile lor, şi, luptând fiecare pentru foloasele lor proprii, nu vor observa pe duşmanul lor comun. Dar pentru ca libertatea să poată astfel să dezbine complet societatea creştinilor, trebue să facem din speculaţie baza industriei; astfel, niciuna din bogăţiile pe cari industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriaşilor, ci toate se vor duce în speculaţii, adică vor cădea în cassele noastre.

Lupta aprigă pentru supremaţie, ciocnirile vieţii economice vor creea şi au şi creat societăţi dezamăgite, reci şi fără inimă. Aceste societăţi vor avea o absolută scârbă pentru politica superioară şi pentru religie. Singura lor călăuză, va fi calculul, adică aurul, pentru care ele vor avea un adevărat cult din cauza bunurilor materiale pe cari el li le poate procura. Atunci clasele joase ale creştinilor ne vor urma în lupta noastră contra clasei inteligente a creştinilor la putere, concurenţii noştri, nu pentru a face bine, nici chiar pentru a dobândi bogăţia, ci numai din ură împotriva privilegiaţilor.

CAPITOLUL V.

SUMAR: Creearea unei puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele de a-şi însuşi puterea francmasoneriei. Dece Statele nu se pot înţelege. „Prealegerea" Evreilor. Aurul este motorul mecanismelor în state. Monopolurile în comerţ şi industrie. Importanţa criticei. Instituţiile aşa „cum se văd". Oboseli cauzate de cuvântări. Cum să se pună stăpânire pe opinia publică? Importanţa iniţiativei particulare. Guvernul suprem.

Ce formă de administraţie se poate da societăţilor în cari corupţiunea a pătruns peste tot, în cari nu se ajunge la bogăţie decât prin acele surprize îndemânatece cari sunt pe jumătate pungaşii; în cari domneşte desmăţul apucăturilor; în cari moralitatea nu se susţine decât cu pedepse şi cu legi aspre, şi nu cu principi primite de bunăvoie, în cari sentimentele de Patrie şi de Religie sunt înăbuşite de credinţe cosmopolite? Ce formă de guvernământ să dai acestor societăţi, dacă nu forma despotică pe care o voi descrie mai jos?

Noi vom regula în mod mecanic acţiunile vieţii politice a supuşilor noştri prin legi noi. Aceste legi vor restrânge una câte una toate îngăduinţele şi prea marile libertăţi, cari au fost acordate de către creştini, şi domnia noastră se va semnala printr'un despotism aşa de măreţ, că va fi în stare, în orice timp şi în orice loc, să facă să tacă pe creştinii cari vor vrea să ne facă opoziţie şi cari vor fi nemulţumiţi.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu se potriveşte cu progresele moderne. Voi proba contrariul.

Când poporul socotea persoanele domnitoare ca fiind o emanaţiune pură a Voinţei Divine, el se supunea fără murmur absolutismului regilor dar din ziua în care noi i-am sugerat ideea propriilor sale drepturi, el a considerat persoanele domnitoare ca pe nişte simpli muritori.

Ungerea Divină a pierit de pe capul regilor, fiindcă i-am luat credinţa în Dumnezeu; autoritatea a trecut în stradă, adică într'un loc de proprietate publică şi noi ne-am însuşit-o.

Mai mult, arta de a conduce massele şi indivizii cu ajutorul unei teorii şi unei frazeologii combinată în mod meşteşugit, prin reglementările vieţii sociale şi prin orice fel de alte mijloace ingenioase, din cari creştinii nu înţeleg nimic, face deasemenea parte din geniul nostru administrativ, crescut în analiză, în observaţie, în asemenea delicateţi de concepţie în cari noi nu avem rivali, tot aşa cum nu avem când e vorba să concepem planuri de acţiune politică şi de solidaritate. Numai Jesuiţii ar putea să ne egaleze în această privinţă, însă noi i-am putut discredita în ochii mulţimei stupide, pentru că ei formau o organizaţie vizibilă, pe când noi înşine stăteam în umbră cu organizaţia noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii de stăpânul pe care îl va avea?

Ce o interesează dacă el va fi şeful catolicismului, sau despotul nostru din sângele Sionului? Dar pentru noi cari suntem poporul ales, întrebarea este departe de a fi indiferentă.

O coaliţie universală a creştinilor a putea să ne domine pentru câtva timp, dar noi suntem garantaţi con-

tra acestui pericol prin adâncile pricini de discordie cari nu mai pot fi smulse din inima lor. Noi am opus pe unele altora, calculele individuale şi naţionale ale creştinilor, urile lor religioase şi etnice, pe cari le-am cultivat de douăzeci de secole. Din pricina aceasta nici un guvern nu va găsi ajutor în nici o parte; fiecare va crede că o înţelegere împotriva noastră e defavorabilă propriilor sale interese. Noi suntem prea puternici, să se ţie seamă de noi. Puterile nu pot hotărâ acum acordul cel mai neînsemnat fără ca noi să luăm parte.

Per me reges regnant — „prin mine domnesc regii". Profeţii noştri ne-au spus că noi suntem aleşi de Dumnezeu pentru a stăpâni pământul întreg. Dumnezeu ne-a dat geniul pentru ca noi să putem ajunge la dezlegarea acestei probleme. De ar fi un geniu în tabăra opusă, el ar putea lupta împotriva noastră, dar noul venit nu valorează cât vechiul locuitor; lupta între noi ar fi fără milă, astfel cum lumea nu mai a văzut. Şi apoi aceşti oameni de geniu ar veni prea târziu. Toate şuruburile mecanismului guvernamental depind de un motor care este în mâinile noastre, şi acest motor este aurul. Ştiinţa economiei politice inventată de înţelepţii noştri ne arată de multă vreme prestigiul regal al aurului.

Capitalul, pentru a avea mâinele libere, trebue să obţie monopolul industriei şi comerţului; este tocmai lucrul pe care e gata să-l realizeze o mână invizibilă, în toate părţile lumii.

Această libertate va da putere politică industriaşilor, poporul le va fi supus lor. Interesează mai mult în zilele noastre să dezarmăm popoarele decât să le ducem la război, interesează mai mult să servim pasiuni aprinse, în folosul nostru, decât să le calmăm, interesează mai mult să ne însuşim idei de ale altora şi să le comentăm, decât să le alungăm.

Problema capitală a guvernului nostru este de a slăbi spiritul public prin critică ; de a face popoarele să piardă obiceiul de a gândi, căci gândirea creează opoziţia, de a împinge forţele spiritului în zadarnice hărţueli de vorbărie.

De când lumea, popoarele, ca şi simplii indivizi, au luat vorbele drept fapte, căci ele se mulţumesc cu *aparenţa lucrurilor*, şi rar îşi dau osteneala să observe dacă realizarea a urmat promisiunilor cari privesc viaţa socială. Pentru aceasta instituţiile noastre vor avea o faţadă frumoasă, care va demonstra în mod eloquent binefacerile lor în ceeace priveşte progresul.

Noi ne însuşim fizionomia tuturor partidelor, a tuturor tendinţelor, şi le vom preda *oratorilor noştri cari vor vorbi atât de mult, încât lumea va obosi asculându-i.*

Pentru a pune mâna pe opinia publică, trebue să o punem în încurcătură exprimând diferite părţi şi mult timp atâtea opinii contradictorii încât creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul lor şi prin a înţelege că e mult mai bine să nu ai nici o opinie în politică. Acestea sunt chestiuni pe cari societatea nu e nevoie să le cunoască.

Nu îi e dat să le cunoască decât celui care conduce. Acesta e primul secret.

Al doilea secret, trebuincios pentru a guverna cu succes, constă în a înmulţi în aşa fel defectele poporului, obiceiurile, pasiunile, regulele vieţii în comun, în cât nimeni să nu se mai înţeleagă unii cu alţii.

Această tactică va mai avea încă drept efect pe acela că va arunca discordia în toate părţile, va dezbina toate forţele colective, cari nu vor încă să se supună nouă ; ea va descuraja orice iniţiativă personală, chiar genială, şi va fi mai puternică decât milioane de oameni între cari noi am semănat discordia. Trebue să condu-

cem educația societăților creștine în așa fel încât mâinele lor să cadă într'o neputință disperată înaintea fiecărei afaceri care va cere inițiativă.

Sforțarea, care se exercită sub regimul libertății fără limite, este neputincioasă, pentrucă se izbește de sforțările libere ale altuia.

De aci nasc dureroase conflicte morale, dezamăgiri, insuccese. Vom obosi atât pe creștini de această libertate *încât îi vom sili să ne ofere o putere internațională, a cărei alcătuire va fi în așa chip încât va putea, fără să le sfărâme, să înglobeze forțele tuturor Statelor din lume și să formeze Guvernul Suprem.*

In locul guvernelor actuale vom pune o sperietoare care se va numi Administrația Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părțile ca niște clește, și organizația sa va fi așa de colosală încât toate popoarele nu vor putea să nu-i fie supuse.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL VI.

SUMAR: Monopolurile; averile creştinilor depind de aceste monopoluri. Aristocraţia lipsită de bogăţia funciară. Comerţul, industria şi speculaţia. Luxul. Ridicarea salariului şi scumpirea obiectelor de primă necesitate. Anarhia şi beţia. Înţelesul secret al propagandei teoriilor economice.

Foarte curând institui enorme monopoluri, rezervoare de bogăţii colosale, de cari avuţiile chiar mari ale creştinilor vor depinde, astfel că vor fi înghiţite în ele, ca şi creditul Statelor a doua zi după o catastrofă politică...

Domnilor economişti, aci prezenţi, aveţi în vedere importanţa acestei combinaţiuni!...

Trebue să desvoltăm prin toate mijloacele posibile importanţa Guvernului nostru suprem, înfăţişându-l ca protectorul şi răsplătitorul tuturor acelora cari se supun lui de bunăvoie.

Aristocraţia creştinilor, considerată ca forţă politică a dispărut, nu mai avem dece să ţinem seamă de ea; dar ca proprietar de bunuri teritoriale, ea poate să ne vatăme în măsura în care veniturile ei pot fi independente. Trebue deci ca negreşit ea, să fie deposedată de pământurile sale. Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietăţii funciare, pentru a îndatora pământul. Aceste măsuri vor reţine proprietatea funciară într'o stare de supunere absolută.

Aristocraţii creştini neştiind, din tată în fiu, să se mulţumească cu puţin, vor fi repede ruinaţi.

In acelaş timp trebue protejate comerţul şi industria în mod puternic, şi mai cu seamă speculaţia, al cărei rol serveşte de contragreutate industriei; fără speculaţie, industria ar îmulţi capitalurile particulare, ar îmbunătăţi agricultura, liberând pământul de datoriile create de împrumuturile băncilor funciare. Trebue ca industria să-i ia pământului fructul muncii, ca şi capitalului, pentru ca prin speculaţie, ea să ne dea averea lumii întregi: Aruncaţi, prin acest fapt chiar, în rândurile proletarilor, toţi creştinii se vor înclina în fata noastră pentru a avea numai dreptul de a exista.

Pentru a ruina industria creştinilor, vom desvolta speculaţia, gustul luxului, a acelui lux care nimiceşte tot. Vom face să se ridice salariile, cari totuşi nu vor aduce nici un folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în acelaş timp o scumpire a obiectelor de primă necesitate, datorită, vom spune noi, decăderii agriculturii şi decăderii creşterii animalelor; mai mult, vom sàpa cu dibăcie şi adânc izvoarele producţiei, obişnuind pe lucrători cu anarhia şi cu băuturile spirtoase, şi tot odată luând măsurile posibile pentru a exila de pe proprietăţile funciare pe creştinii inteligenţi.

Pentru a face ca situaţia să nu fie văzută, mai înainte de momentul cuvenit, sub adevărata ei lumină, vom ascunde adevăratele noastre planuri în dosul unei pretinse dorinţi de a servi clasele lucrătoare şi de a propaga principii economice pe cari le expunem astăzi.

CAPITOLUL VII.

SUMAR: Pentru ce trebuesc sporite armamentele. Fermentaţii, discordii duşmănii în lumea întreagă. Constrângerea opoziţiei „creştinilor" prin războiul general. Presa şi opinia publică. Tunurile americane, japoneze şi chineze.

Sporirea armamentelor şi a personalului poliţiei este un adaus necesar al planului pe care l-am expus. Trebue să nu mai fie, în toate Statele, în afară de noi, decât masse de proletari, câţiva milionari cari să ne fie devotaţi, poliţişti şi soldaţi.

In toată Europa ca şi în toate celelalte continente, trebue să provocăm agitaţia, discordia şi ura. Câştigul este dublu. De o parte noi prin aceasta ţinem în respect toate ţările, cari vor şti că vom putea, după dorinţa noastră, să provocăm dezordinea sau să restabilim ordinea: toate aceste ţări vor fi astfel obişnuite să ne considere ca o povară trebuincioasă. In al doilea rând, intrigile noastre vor încurca toate firele pe cari le vom fi întins în cabinetele Statului şi aceasta cu ajutorul politicei, a contractelor economice, a angajamentelor financiare. Pentru a ne atinge scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare isteţime în cursul convorbirilor şi al negocierilor: dar în ceeace se cheamă „limba oficială" vom urma o tactică opusă şi vom părea oneşti şi conciliaţi. Astfel, popoarele şi guvernele creştinilor pe cari noi i-am obişnuit să nu privească decât faţa lucrurilor pe cari noi li le înfăţişăm, ne vor socoti încă odată, drept binefăcătorii şi salvatorii genului uman. La

fiecare opoziţie, va trebui să fim în stare de a face să ni se declare războiu de către vecinii ţării cari ar îndrăzni să ni se împotrivească; şi dacă aceşti vecini ei înşişi s'ar gândi să se unească împotriva noastră, trebue să-i respingem printr'un războiu general.

Cea mai sigură cale a succesului, în politică, este secretul întreprinderilor sale: cuvântul diplomatului nu trebue să se potrivească cu faptele sale.

Trebue să constrângem guvernele creştine să lucreze după acest plan, pe care noi l-am conceput cu amploare, şi care e aproape de a atinge scopul. Opinia publică ne va ajuta la aceasta, această opinie publică-pe care „marea putere" presa, a pus-o deja în mod secret în mâinile noastre.

In adevăr, cu puţine excepţii, pe cari este inutil să le numărăm, presa este de pe acum în întregime sub stăpânirea noastră.

Intr'un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creştine, din Europa, noi vom face pe fiecare în parte să vadă puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; tuturor, dacă toate s'ar revolta contra noastră le vom răspunde cu tunurile americane, chineze şi japoneze.

CAPITOLUL VIII.

SUMAR: Intrebuinţarea echivocă a dreptului juridic. Colaboratorii regimului francmason. Şcoli particulare, educaţie superioară cu totul particulară. Economiştii şi milionari. Cui trebuesc încredinţate posturile de răspundere în Guvern?

Trebue să ne însuşim toate instrumentele pe cari adversarii noştri ar putea să le întrebuinţeze împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilităţile şi fineţele limbei juridice o justificare pentru cazurile pe cari va trebui să pronunţăm sentinţe cari ar putea părea îndrăsneţe şi nedrepte, căci interesează ca aceste sentinţe să se exprime în termeni cari să aibă aerul de a fi maxime morale foarte înalte, având totuşi un caracter legal.

Regimul nostru trebue să se înconjoare de toate forţele civilizaţiei, în mijlocul cărora va trebui să lucreze. Se va înconjura de publicişti, de jurisconsulţi experimentaţi, de administratori, de diplomaţi, în sfârşit de oameni pregătiţi printr'o educaţie superioară specială în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate limbagiurile, formate din litere şi cuvinte politice, vor avea cunoştiinţă de toate dedesupturile firii omeneşti, de toate coardele sale sensibile, pe cari ei vor trebui să ştie să cânte. Aceste coarde sunt înfăţişarea spiritului creştinilor, tendinţele lor, defectele lor, viciile şi calităţile lor, particularităţile lor de clase şi de situaţii. Este bineînţeles că aceşti colaboratori ai geniului guvernului nostru nu vor fi luaţi dintre creştini, cari sunt obişnuiţi să-şi facă munca administrativă fără să se îngrijească de utili-

tatea ei. Administratorii creştinilor semnează hârtiile fără a le ceti ; ei servesc din interes sau din ambiţie.

Vom înconjura guvernul nostru de o lume întreagă de economişti.

Iată pentru ce ştiinţele economice sunt cele mai importante cari trebuie să fie predate Evreilor. Vom fi înconjuraţi de o pleiadă de bancheri. industriaşi, de capitalişti şi mai ales de milionari, pentrucă în definitiv totul se va decide prin cifre.

Un anumit timp, până în momentul când vom putea fără primejdie să încredinţăm posturile responsabile ale Statelor noastre fraţilor noştri Evrei, vom încredinţa aceste posturi unor indivizi al căror trecut şi caracter să fie astfel încât să existe o prăpastie între ei şi popor, unor oameni cari, în caz de nesupunere la ordinele noastre, nu vor putea să aştepte altceva decât condamnarea sau exilul, pentru ca să ne apere interesele până la ultima lor suflare.

BCU IAŞI / CENTRAL

CAPITOLUL IX.

SUMAR: Aplicarea principiilor masonice în scop de a reface educaţia popoarelor. Cuvântul de ordin francmason. Importanţa antisemitismului. Teroarea. Cei cari servesc francmasoneria. Forţa „inteligentă" şi forţa „oarbă" a regatelor creştine. Impărtăşirea puterii cu poporul. Arbitrariul liberal. Usurparea instrucţiunii şi a educaţiei. Interpretarea legilor. Metropolitanele.

Aplicând principiile noastre, să băgaţi de seamă caracterul poporului în mijlocul căruia vă veţi găsi şi veţi lucra; o aplicaţiune generală, uniformă a acestor principii înainte ca noi să fi refăcut educaţia poporului, nu poate avea succes. Dar, aplicându-le cu prudenţă, veţi vedea că nu vor trece zece ani, fără ca şi caracterul cel mai încăpăţânat să nu fie schimbat, şi fără să nu numărăm un popor în plus în stăpânirea voastră.

Când domnia noastră va veni, vom înlocui cuvântul nostru de ordine liberal — „Libertate, Egalitate, Fraternitate" — nu printr'un alt cuvânt de ordine, ci prin aceleaşi cuvinte readuse la rangul lor de idee; vom zice „dreptul la libertate, datoria egalităţii, idealul fraternităţii..." Vom apuca taurul de coarne.

De fapt noi am distrus de pe acum toate guvernele afară de al nostru, cu toate că multe din acele guverne există încă *în drept*. In zilele noastre dacă vre'un Stat ridică protestări contra noastră, căci antisemitismul lor ne este necesar pentru a guverna pe micii noştri fraţi.

Nu vă voi explica acest lucru mai limpede, deoarece subiectul a mai fost tratat mai mult decât odată în convorbirile noastre.

In realitate nu mai sunt piedici înaintea noastră. Guvernul nostru Suprem este în condiţiuni extra-legale, despre cari este convenit să fie denumite cu un cuvânt, tare şi energic: dictatura. Pot spune în conştiinţă că noi suntem actualmente legislatori; noi dăm sentinţele justiţiei, noi condamnăm la moarte şi noi graţiem, noi suntem ca şeful tuturor trupelor noastre, călări pe calul generalului prin comandant. Vom guverna cu energie, pentrucă avem în mâini rămăşiţele unui partid altădată puternic, astăzi supus prin noi. Noi ţinem în mâinele noastre ambiţii fără măsură, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri răzbunătoare.

Dela noi vine teroarea care cuprinde totul. Noi avem în serviciul nostru oameni de toate opiniile, de toate doctrinele; restauratori de monarhie, demagogi, socialişti, comunişti şi tot soiul de utopişti: noi am înhămat toată lumea la lucru: fiecare sapă de partea sa ultimele rămăşiţe ale puterii, se căzneşte să răstoarne tot ceeace se mai ţine încă în picioare. Toate Statele suferă de aceste uneltiri, ele cer liniştea, sunt gata să sacrifice *totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea până nu vor recunoaşte deschis şi cu umilinţă Guvernul nostru Suprem.*

Poporul a început să strige că este necesar să se rezolve chestiunea socială pe calea unei înţelegeri internaţionale. Impărţirea poporului în partide i-a pus pe toţi la dispoziţia noastră, deoarece pentru a susţine o luptă de întrecere, trebue bani şi toţi banii îi avem noi.

Am putea să ne temem de alianţa puterii inteligente a persoanelor domnitoare cu puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile posibile împotriva unei astfel

de eventualităţi: între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă. In felul acesta puterea oarbă a poporului rămâne propteaua noastră şi vom fi singurii cari o vom conduce; cu siguranţă vom şti să o îndrumăm spre ţinta noastră.

In scop ca nu cumva mâna orbului să poată respinge conducerea noastră, trebue din când în când să fim în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puţin prin fraţii noştri cei mai credincioşi. Când vom fi o putere recunoscută, vom vorbi noi înşine cu poporul pe pieţele publice şi îl vom instrui în chestiunile politice, în sensul în care ne va fi necesar.

Cum să verificăm ceeace se predă în şcoalele de sate? Ceeace va spune trimisul guvernului sau însăşi persoana domnitoare, nu se poate să nu fie cunoscut imediat în tot Statul, pentrucă acestea vor fi repede răspândite prin vocea poporului. Pentru a nu distruge înainte de timp instituţiile creştinilor, ne-am atins de ele cu o mână dibace, am luat în mâinile noastre şuruburile mecanismului lor. Aceste şuruburi erau aranjate într'o ordine strânsă, dar justă; noi le-am înlocuit printr'un arbitrariu dezordonant. Ne-am atins de jurisdicţiune, de alegeri, de presă, de libertatea individuală, *şi mai ales de instrucţiune şi de educaţiune, cari sunt pietrele unghiulare ale existenţii libere.*

Noi am mistificat, am năucit şi am corupt tineretul creştin printr'o educaţiune întemeiată pe principii şi teorii pe cari le ştim ca falşe, dar cari sunt inspirate de noi.

Peste legile existente, fără să le schimbăm în mod esenţial, ci numai desfigurându-le prin interpretări contradictorii, am obţinut rezultate uimitoare. Aceste rexultate s'au manifestat mai întâi prin faptul că comentariile

au mascat legea şi că pe urmă ele le-au ascuns complet în ochii guvernelor incapabile de a se recunoaşte într'o legislaţiune atât de încurcată.

De aci teoria tribunalului conştiinţei. Spuneţi că se vor ridica înarmaţi împotriva noastră, dacă se bagă de seamă prea devreme despre ce este vorba. Noi însă avem pentru acest caz, în ţările din occident, o manevră atât de grozavă încât sufletele cele mai curajoase vor tremura: în acel moment metropolitanele vor fi stabilite în toate capitalele, şi le vom arunca în aer cu toate organizaţiile şi cu toate documentele ţărilor.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL X.

SUMAR: Forţa lucrurilor în politică. „Genialitatea" josniciei. Ce promite lovitura de Stat francmasonică. Sufragiul universal. Stima de sine însuşi. Şefii francmasoni. Conducătorul genial al francmasoneriei. Instituţiunile şi funcţiunea lor. Otrava liberalismului. Constituţia este şcoala neînţelegerilor de partide. Era republicană. Preşedinţii sunt creaturi ale francmasoneriei. Responsabilitatea preşedinţilor. „Panama" Rolul camerii deputaţilor şi al preşedintelui. Francmasoneria este o forţă legislativă. Noua constituţie republicană. Trecere la „autocraţia" francmasonică. Momentul proclamării „regelui universal". Inoculare de boale şi alte fapte rele ale francmasoneriei.

Incep astăzi prin a repeta ceeace am mai spus şi vă rog să vă reamintiţi că guvernele şi popoarele nu văd decât aparenţa lucrurilor. Şi cum ar descurca ele înţelesul lor intim, când reprezentanţii lor se gândesc înainte de toate să petreacă? Este de mare importanţă pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt: el ne va ajuta când vom trece la discuţia împărţirii puterii, asupra libertăţii conştiinţei, a dreptului de asociaţiune, a egalităţii în faţa legii, a inviolabilităţii proprietăţii, a locuinţei, a impozitului, a puterii retrospective a legilor. Toate aceste chestiuni sunt de aşa fel, încât nu trebue niciodată să ne atingem de ele, direct şi pe faţă, înaintea poporului. In cazul când va fi necesar să le atingem, nu vor trebui enumărate, ci vom declara în

bloc, că principiile dreptului modern sunt recunoscute de noi. Importanţa acestei reticenţe consistă de a exclude din el un lucru sau altul, fără să se bage de seamă, pe când dacă le-am enumăra, ar trebui să le acceptăm fără rezervă.

Poporul are o dragoste deosebită şi o mare stimă pentru geniile politice şi la toate actele de violenţă, răspunde prin cuvintele: „Este un ticălos, un mare ticălos, dar ce şmecher este!.,. este o învârteală, dar ce bine este aranjată, ce îndrăzneţ!... “.

Socotim să atragem toate naţiunile la edificarea unui nou edificiu de bază, al cărui plan l-am proectat. Iată dece ne trebue înainte de toate să facem provizie din această îndrăzneală şi din această putere a inteligenţii care, în persoana actorilor noştri, vor sfărâma toate piedicile în calea noastră. Când vom fi dat lovitura noastră de Stat, vom spune poporului: „Totul mergea grozav de prost, toţi au suferit mai mult decât puteau răbda. Noi nimicim cauzele suferinţelor voastre, naţionalităţile, frontierele, felurimea monedelor. Bine înţeles sunteţi liberi să ne juraţi credinţă, dar nu puteţi să faceţi acest lucru pe bună dreptate, dacă l-aţi face înainte de a proba ceeace vă dăm noi ?...“

Atunci ei ne vor slăvi şi ne vor purta în triumf într'un unanim entuziasm de speranţe. Sufragiul universal, din care am făcut instrumentul ridicării noastre, şi cu care am deprins până şi pe făpturile cele mai de jos cari fac parte din membrii umanităţii prin reuniri de grupuri şi asociaţii, îşi va juca rolul o ultimă dată pentru a exprima unanima dorinţă a umanităţii de a ne cunoaşte mai de aproape înainte de a ne judeca.

De aceea trebue să aducem pe toată lumea la sufragiul universal, fără deosebire de clase, şi de cens electoral, pentru a stabili absolutimul majorităţii pe care

nu-l putem obține dela clasele censitare inteligente. Obișnuind în felul acesta pe toată lumea cu ideea valorii sale proprii, vom distruge importanța familiei creștine și valoarea ei educatoare, nu vom lăsa să se producă individualitățile cărora mulțimea, condusă de noi, nu le va permite nici să se remarce și nici să vorbească: mulțimea este obișnuită să ne asculte numai pe noi cari îi plătim supunerea și atenția.

Astfel vom face din popor o forță atât de oarbă încât el nu va fi nicăeri în stare de a se mișca fără a fi condus de agenți pe cari îi vom avea în locul șefilor săi. Se va supune acestui regim, pentrucă va ști că de acești șefi depind lefurile, darurile gratuite și tot felul de bunuri.

Un plan de conducere trebue să iasă complet gata dintr'un singur cap, pentrucă ar fi incoerent, dacă mai multe inteligențe și-ar împărți lucrul pentru a-l stabili. De aceea, putem noi să cunoaștem un plan de activitate, dar nu trebue să-l discutăm, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura părților între ele, forța practică și semnificațiunea secretă a fiecărui punct.

Sufragiul universal poate să-l discute și să-l modifice, el va păstra urma tuturor concepțiilor false a inteligențelor cari nu au pătruns adâncimea și legătura planurilor. Trebue ca planurile noastre să fie puternice și bine concepute. Iată dece nu trebue să aruncăm lucrul genial al șefului nostru la picioarele mulțimei, și nici măcar să-l încredințăm unei societăți restrânse.

Aceste planuri nu vor răsturna pentru moment instituțiile moderne. Ele vor schimba numai principiul lor și, prin urmare, toată desvoltarea lor, care se va orienta astfel după proectele noastre.

Aproape aceleaşi lucruri există în toate ţările sub diferite nume: Reprezentaţiunea, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ şi Corpul Executiv. Nu este nevoie să vă explic mecanismul raporturilor acestor instituţiuni între ele, pentrucă acestea vă sunt bine cunoscute, observaţi numai că fiecare din aceste instituţiuni corespunde unei funcţiuni importante în Stat, şi vă rog să mai observaţi deasemenea că funcţiunea o numesc eu importantă, nu instituţia, deci nu instituţiile sunt importante, ci funcţiunile lor. Instituţiile şi-au împărţit toate funcţiunile guvernământului: funcţiuni administrative, legislative. executive. De aceea ele lucrează în organismul Statului, ca şi organele în corpul uman. Dacă stricăm o parte din maşina Statului, Statul se va îmbolnăvi, ca şi corpul uman, şi va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toată constituţia sa politică a fost schimbată, Statele s'au îmbolnăvit de o boală mortală: descompunerea sângelui; nu ne mai rămâne decât să aşteptăm sfârşitul agoniei lor.

Din liberalism s'au născut guvernele constituţionale, cari au înlocuit pentru creştini. Autocraţia salvatoare şi Constituţia, precum ştiţi foarte bine, nu este altceva decât o şcoală de discordii, desbinări, discuţiuni, deosebiri de vederi, de sterpe agitaţiuni ale partidelor; într'un cuvânt, este şcoala care face ca un Stat să-şi piardă individualitatea şi personalitatea. Tribuna ca şi presa, a condamnat guvernele la inactivitate şi la slăbiciune; ea l-ea făcut prin aceasta puţin necesare, de prisos; ceeace explică faptul că au fost răsturnate. Era republicană atunci a devenit posibilă, noi am înlocuit guvernul printr'o caricatură a guvernului, printr'un preşedinte, luat din mulţime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor noştri. Aci a fost temelia minei, săpată

de noi sub poporul creștinilor, sau mai bine zis sub popoarele creștinilor.

Intr'un viitor apropiat vom creea responsabilitatea președinților.

Atunci noi vom face să treacă fără să ne sfiim, lucrurile pentru care creatura noastră impersonală va răspunde. Ce ne interesează dacă rândurile acelora cari aspiră la putere devin mai rare dacă se produc, din lipsă de președinte, încurcături în stare să dezorganizeze complet țara ?...

Pentru a ajunge la acest rezultat, noi vom pune la cale alegerea unor președinți cari au în trecutul lor un păcat ascuns, vre'o „panama". Frica de destăinuiri, dorința proprie a fiecărui om ajuns la putere. de a-și păstra privilegiile, avantagiile și onorurile, legate de starea sa, vor face din ei devotații executori ai prescripțiilor noastre. Camera deputaților va acoperi, va apăra va alege președinții, dar le vom retrage dreptul de a propune legi, de a le schimba ; acest drept va fi atribuit președintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni fără îndoială ținta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la deciziunea poporului, fără a trece prin mijlocirea reprezentanților săi, adică de a recurge la majoritate, servitorul nostru orb. Vom da pe deasupra președintelui, dreptul de a declara războiul. Vom motiva acest drept spunând că președintele, ca șeful întregei armate a țării, trebue să aibă la dispoziția sa pentru a apăra noua constituție republicană al cărei reprezentant responsabil va fi.

In condițiunile acestea, Șeful sanctuarului va fi în mâinile noastre și nimeni, afară de noi, nu va mai conduce puterea legislativă.

Vom retrage în plus Camerii, introducând noua Constituţie republicană, dreptul de interpelare, sub pretext de a ocroti secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituţie numărul de reprezentanţi, la minimum, ceeace va avea efectul de a micşora în aceeaş măsură patimile politice şi patima pentru politică. Dacă împotriva tuturor aşteptărilor, ele se vor deştepta chiar în acest mic număr de reprezentanţi, noi le vom desfiinţa printr'un apel la majoritatea poporului...

De preşedinte va depinde numirea de preşedinţi şi vicepreşedinţi ai Camerii şi ai Senatului. In locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini şedinţele Parlamentului la câteva luni.

Afară de aceasta, preşedintele, ca şef al puterii executive, va avea dreptul de a convoca şi de a dizolva Parlamentul şi, în caz de dizolvare, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru ca consecinţele tuturor acestor acţiuni, în realitate ilegale să nu cadă în responsabilitatea, stabilită de noi, a preşedintelui, ceeace ar strica planurile noastre, noi vom insufla miniştrilor şi celorlalţi funcţionari cari vor fi pe lângă preşedinte, ideea de a trece peste dispoziţiunile sale prin propriile lor măsuri; în acest chip, vor fi ei responsabili în locul lui.. Indemnăm să se încredinţeze acest rol mai curând Senatului, Consiliului de Stat, Consiliului de Miniştri, decât unui singur individ.

Preşedintele va interpreta, după dorinţa noastră, legile existente, cari se pot interpreta altfel; el le va anula când îi vom arăta necesitatea; va avea dreptul de a propune legile provizorii şi chiar o nouă schimbare a Constituţiei, sub pretextul binelui suprem al Statului.

Aceste măsuri ne vor da posibilitatea să distrugem încetul cu încetul, pas cu pas, tot ce mai întâi, pe vremea când am luat noi puterea, am fost forţaţi să intro-

ducem în Constituțiile Statelor; vom ajunge astfel pe nebăgate de seamă la suprimarea tuturor Constituțiilor, când va veni timpul de a strânge toate guvernele sub autocrația noastră.

Recunoașterea autocrației noastre poate să vină înainte de suprimarea Constituției, dacă popoarele, obosite de dezordinele și frivolitatea guvernanților lor, vor striga: „Goniți-i și dați-ne un rege universal care poate să ne adune și să distrugă cauzele discordiilor noastre: hotarele națiunilor, religiile, calculele Statelor; un rege care să ne dea acea pace și acea odihnă, pe care nu o putem obține cu guvernanții și reprezentanții noștri".

Știți prea bine voi înșivă că, pentru a face posibile astfel de dorințe, trebuesc turburate mereu, în toate țările, raporturile și ale guvernului, spre a obosi pe toată lumea prin desbinări, prin dușmănie, prin ură și chiar prin martiriu și foame, prin inocularea boalelor, pentruca creștinii să nu vadă altă scăpare decât de a recurge la suveranitatea noastră deplină și întreagă.

Dacă vom da poporului răgaz să răsufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodată.

BCU IAȘI / CENTRU

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XI.

SUMAR: Programul nouei Constituţii. Câteva amănunte asupra loviturii de Stat propusă. Creştinii sunt mici. Francmasoneria secretă şi lojile sale de „faţadă".

Consiliul de Stat va fi acolo spre a sublinia puterea guvernului sub aparenţa unui corp legislativ, el va fi în realitate un comitet de redactare a legilor şi a decretelor conducătorului.

Iată deci programul nouei Constituţii pe care o preparăm. Vom creea legea, dreptul şi tribunalul: 1) sub formă de propunere la corpul legislativ; 2) prin decrete ale preşedintelui, sub formă de ordine generale, prin acte ale Senatului şi prin deciziuni ale Consiliului de Stat, sub formă de ordine ministeriale; 3) în cazul când aceasta se va găsi nimerit, sub forma loviturii de Stat. Acum, după ce am stabilit aproximativ acest mod de a lucra, să ne ocupăm de amănuntele măsurilor de cari ne vom servi de a desăvârşi prefacerea Statului în sensul pe care l-am arătat. Înţeleg prin aceasta să vorbesc de libertatea presei, de dreptul de asociaţiune, de libertatea conştiinţei, de principiul electiv, şi de multe alte lucruri cari vor trebui să dispară din repertoriul uman sau să fie cu totul schimbate, imediat după ce noua Constituţie va fi proclamată. Numai în acel moment ne va fi posibil să publicăm toate ordinele noastre deodată. In urmă toate schimbările sensibile vor fi periculoase, şi iată dece: dacă această schimbare se operează în sens de asprime riguroasă, ea poate să aducă

o desnădejde pricinuită de frica unor noi schimbări în acelaş sens; dacă dimpotrivă ea se operează în sensul de bunevoinţi cari urmează, se va spune că ne-am recunoscut greşelile, şi aceasta va slăbi aureola de infaibilitate a nouei puteri, sau se va spune că ne-a fost frică şi că suntem siliţi să facem concesiuni, pentru cari nimeni nu ne va mulţumi, pentrucă se vor crede datorite... Şi una şi alta ar dăuna prestigiul nouei Constituţiuni. Noi vrem ca din ziua proclamării ei, când poporul va fi înmărmurit de lovitura de Stat petrecută, când oamenii vor fi încă în spaimă şi în nedumerire. In acel moment să recunoască toţi că suntem atât de tari, atât de invulnerabili, atât de puternici încât nu ţinem seamă în nici un caz de ei; că nu numai că nu vom da atenţie opiniilor şi dorinţelor lor, dar că suntem gata şi în stare, cu o autoritate indiscutabilă, să reprimăm orice exprimare, orice manifestare a acestor dorinţi şi a acestor opinii; că am pus mâna dintr'odată pe tot ce ne era trebuincios şi că nici într'un caz nu vom împărţi puterea noastră cu ei...

.....Atunci ei vor închide ochii şi vor aştepta evenimentele.

Creştinii sunt o turmă de oi, şi noi suntem, pentru ei, lupi.

Şi ştiţi ce li se întâmplă oilor când lupul pătrunde în târlă?

Ei vor mai închide ochii mai ales, pentrucă le vom promite că le redăm libertăţile luate, când inamicii păcii vor fi potoliţi şi partidele reduse la neputinţă.

De prisos să mai spun că vor aştepta mult şi bine această întoarcere către trecut....

Pentru ce am fi inventat oare şi am fi inspirat creştinilor toată această politică, fără a le da mijlocul s'o pătrundă, pentru ce, dacă nu spre a ajunge în taină la

ceeace rassa noastră împrăştiată nu putea să ajungă direct? Aceasta a folosit drept bază organizaţiunei noastre, a francmasoneriei secrete, care nu se cunoaşte, şi ale cărei planuri nu sunt nici măcar bănuite de creştinii bruţi, atraşi de noi în armata vizibilă a lojilor, pentru a abate privirea fraţilor lor.

Dumnezeu ne-a dat nouă, poporul său ales, înprăştierea, şi în această slăbiciune a rassei noastre, s'a găsit puterea noastră, care ne-a condus astăzi pe pragul stăpânirii universale.

Ne mai rămâne puţin lucru de clădit pe aceste temelii.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XII.

SUMAR: Interpretarea masonică a cuvântului „libertate". Viitorul presei sub domnia francmasonilor. Controlul presei. Agenţiile corespondenţilor. Ce este progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor în presa modernă. Intărâtarea pretenţiilor „sociale" provinciale. Infaibilitatea noului regim.

Cuvântul „libertate" care se poate interpreta în multe feluri, îl vom defini astfel:

Libertatea este dreptul de a face ceeace permite legea. O astfel de interpretare a acestui cuvânt, în acea vreme va face că toată libertatea va fi în mâinile noastre, pentrucă legile vor distruge sau vor creea ceeace ne va plăcea nouă după programul expus mai sus.

Cu presa vom proceda în felul următor. Ce rol joacă acum presa? Ea serveşte spre a înflăcăra pasiunile sau spre a întreţine egoismele partidelor. Ea este zadarnică, nedreaptă, mincinoasă şi majoritatea oamenilor nu înţeleg la ce serveşte. Noi o vom înşeua şi îi vom pune frâne tari, vom face la fel şi pentru celelalte lucrări imprimate, căci ce ne-ar servi să ne scăpăm de presă, dacă ar trebui să servim drept ţintă broşurei şi cărţii? Vom transforma publicitatea, care ne costă scump astăzi, pentrucă ea ne permite să cenzurăm jurnalele, într'un obiect de folos pentru Statul nostru. Vom creea un impozit special pentru presă. Vom pretinde o garanţie când se vor înfiinţa ziare sau tipografii. Astfel guvernul nostru va fi garantat contra oricărui atac din

partea presei. La nevoie vom pune amenzi fără milă. Timbre, garanţii şi amenzi, vor da un venit enorm Statului.

Este adevărat că gazetelor de partid ar putea să nu le pese de pierderile de bani. Le vom suprima chiar după al doilea atac. Nimeni nu se va atinge nepedepsit de aureola infaibilităţii noastre guvernamentale. Pretextul pentru a suprima o gazetă va fi că organul în chestiune turbură spiritele fără nici un motiv. Vă rog să băgaţi de seamă că printre acei cari ne vor ataca vor fi gazete create de noi, însă ele vor atinge numai puncte a căror schimbare o dorim.

Nimic nu se va face cunoscut societăţii fără controlul nostru.

Acest rezultat este atins chiar în zilele noastre, prin faptul că toate ştirile sunt primite prin mai multe agenţii, cari le centralizează din toate părţile lumii. Aceste agenţii vor fi atunci cu totul instituţiile noastre şi nu vor publica decât ceeace le vom prescrie. Dacă depe acum am ştiut să ne însuşim spiritele societăţilor creştine într'atât încât aproape toţi văd evenimentele mondiale prin culoarea sticlelor ochelarilor pe cari noi li le punem la ochi, dacă depe acum nu există în nici un Stat zăvoare cari să ne interzică accesul la ceeace creştinii numesc prosteşte secretele de Stat, ce va fi când vom fi stăpâni recunoscuţi de întregul univers în persoana regelui universal?

Oricine ar voi să fie editor, bibliotecar sau tipograf, va fi nevoit să obţie o diplomă, care, în caz când posesorul ei s'ar face vinovat de o vătămare oarecare, îi va fi imediat retrasă. Cu asemenea măsuri instrumentul gândirei va deveni *un mijloc de educaţie în mâinile guvernului nostru, care nu va mai îngădui maselor populare să palavrăgească asupra binefacerilor pro-*

gresului. Cine dintre noi nu ştie că aceste binefaceri iluzorii duc deadreptul la visuri absurde? Din aceste visuri s'au născut raporturile anarhice ale oamenilor între ei şi cu puterea, pentru că progresul sau mai curând ideea progresului a născut gândul a tot felul de emancipări, fără a le statornici marginile.... Toţi cei pe cari noi îi numim liberali sunt anarhişti, dacă nu de fapt, dar cel puţin de gândire. Fiecare din ei urmăreşte iluziile libertăţii şi cade în anarhie, protestând pentru simpla plăcere de a protesta...

Să revenim la presă. O vom lovi cum vom lovi tot ceeace se tipăreşte, cu impozite în timbre de atât pentru foaie, şi cu asigurări; cărţile având mai puţin de treizeci de foi vor fi impuse dublu. Le vom înregistra în categoria broşurilor, pe deoparte pentru a reduce numărul revistelor, cari sunt cea mai rea dintre otrăvuri, pe de altă parte pentrucă această măsură va sili pe scriitori să producă lucrări aşa de lungi că vor fi cetite puţin, mai ales din cauza scumpetei lor. Dimpotrivă, ceeace vom edita noi înşine pentru binele spiritelor, în tendinţa pe care o vom fi stabilit, va fi ieftin şi cetit de toată lumea. Impozitul va face să tacă dorinţa zadarnică de a scrie, iar teama de pedeapsă va pune pe literaţi sub stăpânirea noastră.

Dacă se găsesc persoane doritoare de a scrie împotriva noastră, nu se va găsi nimeni să le tipărească scrierile. Inainte de a primi o lucrare pentru tipărire, editorul sau tipograful va trebui să meargă la autorităţi pentru a obţine autorizaţia de a o face. Astfel vom cunoaşte dinainte cursele cari ni se întind şi le vom distruge dând mai dinainte explicaţiuni asupra subiectului tratat.

Literatura şi ziaristica sunt cele două forţe educatoare mai importante; de aceea, guvernul nostru va fi

proprietarul celei mai mari părţi din ziare. In acest chip influenţa vătămătoare a presei particulare va fi neutralizată şi noi vom câştiga o influenţă enormă asupra spiritelor. Dacă vom autoriza zece ziare, noi vom creea treizeci ale noastre, şi aşa mai departe.

Publicul nu va avea nici o bănuială. Toate ziarele editate de noi vor fi în aparenţă cu tendinţele şi opiniile cele mai opuse, fapt care va naşte încrederea în ele şi va atrage spre ele pe adversarii noştri, fără neîncredere; ei vor cădea în cursă şi vor fi inofensivi.

Organele cu caracter oficial vor fi în primul plan. Ele vor veghea totdeauna asupra intereselor noastre, de aceea influenţa lor va fi aproape nulă.

In planul al doilea vor fi oficioasele, a căror chemare va fi să atragă pe indiferenţi şi pe cei blegl.

In planul al treilea vom pune pretinsa noastră opoziţie. Un organ cel puţin va fi la extrema opusă a ideilor noastre. Adversarii noştri vor lua drept aliat pe acest fals opozant, şi ne vor arăta planurile lor.

Ziarele noastre vor fi de toate tendinţele: unele aristocratice, altele republicane, revoluţionare sau anarhiste, atât cât va trăi constituţia, bineînţeles.

Ele vor avea, ca zeul indian Vişnu, o sută de mâini, din cari fiecare va iuţi schimbarea societăţii; aceste mâini vor conduce opinia în direcţia care va conveni scopului nostru, căci un om prea agitat pierde însuşirea de a judeca, şi se pierde uşor sub sugestie. Imbecilii cari vor crede că repetă opinia ziarului partidului lor vor repeta părerea noastră sau pe cea care ne va plăcea nouă. Ei îşi vor închipui că urmează organul partidului lor şi în realitate, vor urma steagul pe care îl vom ridica noi pentru ei.

Pentru a conduce în acest sens armata noastră de ziarişti, va trebui să organizăm această operă cu o grijă

cu totul deosebită. Sub numele de biurou central a presei, vom organiza adunări literare, în cari agenţii noştri vor da, fără să se bage de seamă, cuvântul de ordine şi semnalele. Discutând şi contrazicând iniţiativa noastră într'un mod superficial, fără a intra în adâncul lucrurilor, organele noastre vor avea o polemică zadarnică cu ziarele oficiale, spre a ne da mijloacele de a ne pronunţa mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaraţii oficiale.

Aceste atacuri vor mai avea şi rolul de a face *pe supuşii noştri să se creadă siguri că pot vorbi în mod liber; aceasta va da pe de altă parte agenţilor noştri un motiv de a spune şi de a afirma că organele cari se declară împotriva noastră, nu fac decât să palavrăgească,* pentrucă ele nu pot găsi motive adevărate pentru a combate în mod serios măsurile noastre.

Aceste procedee nebăgate în seamă de opinia publică, dar sigure, ne vor atrage în mod sigur atenţia şi încrederea publică.

Mulţumită lor, vom zgândări şi vom potoli, atât cât va trebui, spiritele, în chestiunile politice, le vom convinge sau le vom zăpăci, insuflând când adevărul, când minciuna, confirmând faptele sau contestându-le, după impresia pe care ele o fac asupra publicului, încercând totdeauna terenul în mod prudent, înainte de a pune piciorul pe el...

Vom învinge pe adversarii noştri negreşit pentrucă *ei nu vor avea la dispoziţie organe în cari să se poată pronunţa până la sfârşit,* ca o urmare a măsurilor pe cari le-am arătat. Nu vom avea nevoie nici măcar să le combatem în fond...

Vom combate în mod energic în oficioasele noastre baloanele de încercare aruncate de noi în a treia categorie a presei noastre, în caz de nevoie.

De pe acum cel puţin, în formele ziaristicei franceze, există o solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secretul profesional; întocmai ca vechii auguri, nici unul din membrii săi nu va preda secretul informaţiilor sale, dacă nu va primi ordin. Nici un ziarist nu se va hotărî să trădeze acest secret, căci nici unul din ei nu va fi admis în literatură dacă nu are o pată ruşinoasă în trecutul său. Aceste pete ar fi imediat descoperite.

Atâta vreme cât aceste pete sunt secretul câtorva aureola ziaristului atrage opinia majorităţii ţării, şi ziaristul e urmat cu entuziasm.

Calculele noastre se întind mai cu seamă asupra provinciei. Este necesar ca noi să zgândărim acolo speranţe şi aspiraţii spontane ale provinciilor. Este clar că sursa va fi totdeauna aceeaş; ea va porni dela noi. Atâta vreme cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom avea câteodată nevoie ca oraşele-capitale să fie învăluite de opiniile poporului, adică ale majorităţii, opinii conduse de agenţii noştri.

Trebue ca în momentul psyhologic, capitalele să nu discute faptul întâmplat, prin aceea că el va fi şi fost primit de majoritatea provincială.

Când vom intra în noul regim, care va pregăti domnia noastră, nu vom putea admite destăinuirea prin presă a necinstei publice; va trebui să se creadă că noul regim a satisfăcut aşa de bine pe toată lumea, încât chiar crimele au dispărut.... Cazurile de manifestare ale criminalităţii nu vor trebui să fie cunoscute decât de victimele lor şi de martorii lor întâmplători.

CAPITOLUL XIII.

Sumar: Nevoia pâinii zilnice. Chestiunile politice. Chestiunile industriale. Petrecerile. Casele poporului. Adevărul este unul. Marile probleme.

Nevoia pâinii zilnice îi face pe creştini să tacă şi face din ei servitorii noştri umili. Agenţii luaţi dintre ei pentru presa noastră, vor discuta din ordinul nostru ceeace ne va fi puţin comod de a face să fie tipărit direct în documente oficiale, şi noi înşine în acest timp, profitând de zgomotul pricinuit de aceste discuţiuni, vom lua măsurile cari ni se vor părea folositoare şi le vom prezenta publicului, ca fapt îndeplinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala că ceară anularea a ceeace va fi fost hotărît, cu atât mai mult cu cât lucrul va fi prezentat ca un progres. Presa de altfel va atrage îndată atenţia asupra noilor chestiuni (cum ştiţi, noi am obişnuit pe oameni să caute totdeauna ceva nou). Câţiva imbecili, crezându-se instrumentele soartei, se vor arunca asupra acestor noi chestiuni, fără să înţeleagă că nu pricep nimic din ceace vor să discute. Chestiunile politice nu sunt accesibile nimănui, cu excepţia celor cari au creat politica, sunt multe secole de atunci, şi cari o conduc.

Prin toate acestea veţi vedea că urmărind opinia mulţimei nu facem decât să uşurăm îndeplinirea intenţiilor noastre, şi puteţi observa că noi părem a căuta aprobarea nu a actelor noastre, dar a vorbelor noastre pronunţate în cutare sau cutare ocaziune. Noi procla-

măm nestrămutat că în toate măsurile noastre luăm drept călăuză speranţa unită cu siguranţa de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a potoli şi a zăpăci pe oamenii prea îngrijaţi de chestiunile politice, vom pune înainte chestiuni pretinse noi, chestiunile industriale, să-şi reverse furia asupra acestui subiect. Massele vor consimţi să stea inactive, să se odihnească de pretinsa lor activitate politică (la care i-am obişnuit noi înşine, pentru a lupta cu ajutorul lor, cu guvernele creştinilor), cu condiţia să aibe noui ocupaţiuni; le vom arăta aproape aceeaş direcţie politică. Pentru ca să nu ajungă la nimic prin gândire, îi vom abate dela gândire prin petreceri, prin jocuri, prin distracţii, prin patimi, prin case ale poporului... *In curând vom propune prin presă concursuri în artă, în sport, de toate felurile*: aceste interese le vor abate definitiv spiritele dela chestiunile în cari ar trebui să luptăm cu ei. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult să gândească prin ei înşişi, vor sfârşi prin a vorbi la unison despre ideile noastre, pentrucă noi vom fi singurii cari vom propune direcţii noui gândirei... prin intermediul unor persoane cu cari, bineînţeles, nu ne vor crede înţeleşi.

Rolul utopiştilor liberali va fi definitiv sfârşit când regimul nostru va fi recunoscut. Până atunci ei ne vor face un bun serviciu. Pentru aceasta vom mai împinge spiritele să născocească tot felul de teorii fantastice, noui şi aşa zise progresiste; căci noi am întors capul acestor imbecili de creştini cu deplin succes, cu ajutorul acestui cuvânt „progres" şi nu este între ei un singur spirit care să-şi dea seama că sub acest cuvânt se ascunde o eroare, în toate cazurile unde nu este vorba de invenţii materiale, pentrucă adevărul este unul şi nu ar putea să progresese. Progresul, ca o idee falşă

servește sa întunece adevărul, pentruca nimeni să nu-l cunoască, afară de noi, aleșii lui Dumnezeu, păzitorii săi.

Când domnia noastră va fi venit, oratorii noștri vor judeca asupra marilor probleme cari au turburat omenirea, pentru a o aduce însfârșit la regimul nostru mântuitor. Cine va bănui atunci *că toate aceste probleme au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole ?*

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XIV.

Sumar: Religia viitorului. Sclavajul viitor. Imposibilitatea de a cunoaşte misterele religiei viitorului. Pornografia şi viitorul cuvântului tipărit.

Când domnia noastră va fi venit, nu vom recunoaşte existenţa nici unei alte religii decât aceea a Dumnezeului nostru unic, de care soarta noastră este legată pentrucă noi suntem poporul său ales, şi prin care însuşi acest destin este legat de destinele lumii. De aceea, trebue să nimicim toate credinţele. Dacă din aceasta se nasc ateii contimporani, această stare tranzitorie nu va împiedeca vederile noastre, dar va servi ca exemplu generaţiilor, cari vor înţelege predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărui sistem stoic şi bine conceput va fi dus la cucerirea tuturor popoarelor. Vom face să se vadă prin aceasta adevărul său mistic, pe care, vom spune noi, este întemeiată toată puterea sa educatoare Atunci vom publica în toate ocaziunile articole în cari vom compara regimul nostru mântuitor cu cele din trecut. Avantagiile unui repaus obţinut prin secole de agitaţiuni, vor face să reeasă caracterul binefăcător al dominaţiunei noastre. Greşelile administraţiunei creştinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom deslănţui o atât de mare scârbă pentru ele, încât popoarele vor prefera odihna iobăgiei drepturilor renumitei libertăţi care i-a turburat atât, care i-a luat mijlocul de existenţă, care i-a făcut să fie exploataţi de o trupă de aventurieri, neştiind ce făceau... *Nefolositoare la*

schimbări de guvern la cari îi îndemnam pe creştini când săpam edificiile lor guvernamentale, vor fi plictisit popoarele la acea epocă atât de mult, încât vor prefera să îndure totul dela noi, în locul riscului unor noui turburări. Vom sublinia în mod deosebit greşelile istorice ale guvernelor creştine, cari, în lipsă de bunuri adevărate, au turburat timp de atâtea secole umanitatea, în urmărirea unor bunuri sociale iluzorii, fără a băga de seamă că proectele lor nu făceau decât a înrăutăţii, în loc de a îmbunătăţii relaţiunile generale ale vieţii omeneşti...

Filozofii noştri vor discuta toate defectele credinţelor creştine, *însă niciodată nu va discuta religia noastră în adevăratul său punct de vedere, pentrucă nimeni nu o va cunoaşte cu deamănuntul afară de ai noştri, cari niciodată nu vor îndrăzni să-i trădeze secretele...*

In ţările cari se numesc înaintate noi am creat o *literatură nebună, murdară, mârşavă.* O vom mai stimula câtva timp după ce vom ajunge la putere, ca să putem sublinia contrastul teoriilor noastre, al programelor noastre, cu aceste turpitudini...

Inţelepţii noştri, crescuţi să conducă pe creştini, vor alcătui cuvântări, proecte, memorii, articole, cari ne vor da influenţa asupra cugetelor şi ne vor îngădui să le conducem către ideile şi cunoştinţele pe cari vom voi noi să li le impunem.

CAPITOLUL XV.

SUMAR: Lovitura de Stat mondială de o zi. Condamnările la moarte. Soarta viitoare a francmasonilor creştini. Caracterul mistic al puterii. Imulţirea lojilor masonice. Administraţia centrală a înţelepţilor. Afacerea Azeff. Francmasoneria este călăuza tuturor societăţilor secrete. Importanţa succesului public. Colectivismul. Victimele. Condamnarea la moarte a francmasonilor. Prăbuşirea prestigiului legilor şi al autorităţii. Prealegerea. Scurtimea şi limpezimea legilor domniei viitoare. Supunere faţă de autoritate. Măsuri contra abuzurilor de putere. Cruzimea pedepselor. Limita vârstei pentru judecători. Liberalismul judecătorilor şi al puterii. Banul mondial. Absolutismul francmasoneriei. Drept de casaţie. „Aspectul" patriarhal al viitorului „guvern". Zeificarea guvernului. Dreptul celui mai tare ca drept unic. Regele lui Israel este patriarhul lumii.

Când în fine vom începe a domni, cu ajutorul loviturilor de Stat pregătite peste tot pentru aceeaşi zi, după declararea definitivă a nulităţii tuturor guvernelor existente, (şi va trece mult timp încă până atunci, un secol poate), vom căuta să nu existe comploturi contra noastră. In acest scop, vom condamna la moarte pe toţi cei cari vor primi venirea noastră cu armele în mână. Orice înfiinţare a unei noui societăţi secrete oarecare, va fi şi ea pedepsită cu moartea. Cele cari există în zilele noastre, cari ne sunt cunoscute, cari ne-au servit, şi cari ne servesc încă, vor fi desfiinţate

şi trimise în continentele îndepărtate din Europa. Astfel vom proceda cu francmasonii creştini, cari ştiu prea multe; acei pe cari îi vom cruţa pentru un motiv oarecare, vor fi sub teama neîncetată a exilului.

Vom publica o lege urmator căreia, vechii membri ai societăţilor secrete, vor trebui să părăsească Europa, centrul stăpânirei noastre.

Hotărârile guvernului nostru vor fi definitive şi fără apel.

In societăţile creştine, în cari am semănat atât de adânci rădăcini de dezbinare şi de nemulţumiri, nu se poate restabili ordinea, decât prin măsuri nemiloase, dovezi ale unei puteri inflexibile: de prisos să se dea vre-o atenţie victimelor cari cad în vederea binelui viitor. Datoria oricărui guvern care recunoaşte că există, nu este numai să se bucure de privilegiile sale, dar şi să-şi exercite îndatoririle şi să realizeze binele, fie chiar şi cu preţul celor mai mari sacrificii. Pentru ca un guvern să fie de neclintit trebue întărită aureola puterii sale, şi această aureolă nu se obţine decât printr'o inflexibilitate majestuoasă a puterii, care trebue să poarte semnele unei inviolabilităţi mistice, a alegerii din partea lui Dumnezeu. *Astfel a fost până în ultimul timp Autocraţia rusă — singurul nostru duşman serios în lumea întreagă — împreună cu Papalitatea.* Reamintiţi-vă exemplul Italiei înecată în sânge, neatingându-se de un fir de păr din capul lui Sylla care a răspândit acest sânge: Sylla era zeificat prin puterea sa în ochii poporului, martirizat de el, şi întoarcerea sa curajoasă în Italia îl făcea inviolabil... Poporul nu se atinge de acela care îl hipnotizează prin curajul şi prin puterea sa sufletească.

Dar aşteptând venirea noastră, dimpotrivă, vom creea şi vom înmulţi lojile masonice în toate ţările din

lume; vom atrage pe toți cei cari sunt sau cari pot fi agenți eminenți. Aceste loji vor forma biuroul nostru principal de informațiuni și mijlocul cel mai influent (al activității noastre). Vom centraliza toate aceste loji într'o administrație cunoscută numai de noi singuri, compusă din Înțelepții noștri. Lojile vor avea reprezentantul lor, în spatele căruia va fi ascunsă administrația despre care vorbim, și acest reprezentant va fi cel care va da cuvântul de ordine și programul. Vom forma în aceste loji sâmburele tuturor elementelor revoluționare și liberale. Alcătuirea lor va aparține tuturor straturilor societății. Proectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute și vor cădea sub conducerea noastră chiar în ziua apariției lor. *In numărul membrilor acestor loji vor fi aproape toți agenții poliției naționale și internaționale* (ca în afacerea Azeff), pentrucă serviciul lor este de neînlocuit pentru noi, dat fiind că poliția poate nu numai să ia măsuri contra recalcitranților, dar să și acopere actele noastre, să creeze motive de nemulțumiri, etc.... Cei cari intră în societățile secrete sunt de obicei ambițioși, aventurieri și în general oameni, în cea mai mare parte, fără greutate, cu cari nu ne va fi greu să ne înțelegem spre a îndeplini proectele noastre.

Dacă se vor produce dezordini, înseamnă că noi am avut nevoie să turburăm societățile pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se ivește un complot în sânul lor, șeful acestui complot nu va fi nimeni altul decât unul din servitorii noștri cei mai credincioși. Este firesc ca noi sa fim, și nimeni altcineva, cei cari conducem afacerile francmasoneriei, pentrucă noi știm unde conducem, cunoaștem scopul final al oricărei acțiuni, pe când creștinii nu știu nimic, nici măcar rezultatul mediat: ei se mulțumesc de obicei cu un succes momentan de amor propriu în executarea planului lor,

fără măcar să bage de seamă că acest plan nu e datorit iniţiativei lor, ci le-a fost insuflat de noi.

Creştinii se duc în loji, din curiozitate sau din speranţă de a cunoaşte satisfacţia publică cu ajutorul lor, unii chiar pentru a avea posibilitatea de a înfăţişa în public visele lor nerealizabile cari nu se întemeiază pe nimic: le este sete de emoţia succesului şi de aplause, lucruri cu cari noi nu suntem niciodată zgârciţi.

Noi le dăm acest succes, spre a ne folosi de mulţumirea de sine care rezultă din el, şi mulţumită căreia oamenii primesc sugestiile noastre fără să se ferească fiind convinşi că ei exprimă, infaibilitatea lor, ideile lor şi că sunt incapabili să-şi însuşească pe ale altora.

Nu vă puteţi închipui cum pot cădea cei mai inteligenţi creştini într'o naivitate inconştientă, cu condiţia de a-i face să fie mulţumiţi de ei înşişi, şi în acelaş timp cât este de uşor de a-i descuraja prin cel mai mic insucces, fie chiar şi numai prin curmarea aplauselor, şi cum pot fi readuşi la o supunere slugarnică pentru a obţine un nou succes....

In aceeaş măsură, *în care ai noştri dispreţuesc succesul, numai spre a face să reuşească proectele lor, în aceeaş măsură creştinii sunt în stare să-şi jertfească toate proectele lor, numai şi numai să aibă succes.* Această psihologie ne uşurează foarte mult sarcina de a-i conduce. Aceşti tigri în aparenţă au suflete de miei, şi capetele lor sunt complet goale. Noi le-am dat ca un cal de bătae visul absorbirii individualităţii umane cu unitatea simbolică a colectivismului. Ei nu şi-au dat şi nu-şi vor da curând seama, că acest cal de bătae este o călcare evidentă a celei mai importante din legile naturii, care a creeat, din prima zi a creaţiunei, pe fiecare fiinţă deosebită de celelalte, tocmai pentru ca făptura să-şi susţină individualitatea.

Că noi am fost în stare să-i aducem la această nebună orbire, asta nu dovedește cu o limpezime izbitoare până în ce hal inteligența lor este puțin desvoltată, pusă alături de a noastră? Această împrejurare este chezășia principală a succesului nostru. Cât de pătrunzători au fost vechii noștri înțelepți spunând că, spre a atinge un scop, nu trebue să stai pe gânduri în fața mijloacelor și nici să numeri victimele sacrificate! Noi nu am numărat victimele brutelor creștine, și cu toate că am sacrificat pe mulți de-ai noștri, am dat pe acest pământ, poporului nostru, o putere pe care el nu ar fi îndrăznit niciodată să viseze. Victimele noastre relativ puține l-au apărat de pieire.

Moartea este sfârșitul de neînlăturat al fiecăruia. E mai bine să iuțești sfârșitul acelora cari sunt piedici pentru opera noastră, decât sfârșitul nostru, cari am creeat această operă. *Noi condamnăm la moarte pe francmasoni în așa chip încât nimeni afară de frații lor, să nu poată bănui, nici chiar victimele condamnării noastre;* ei mor toți, atunci când este nevoie, ca de o boală normală.... Știind aceasta, asociația însăși nu îndrăznește să protesteze. Aceste măsuri au stârpit din sânul francmasoneriei orice germen de protestare. Predicând mereu creștinilor liberalismul, noi ținem poporul nostru și pe agenții noștri într'o supunere completă.

Prin influența noastră, executarea legilor creștinilor este redusă la minimum. Prestigiul legilor este săpat prin interpretările liberale pe cari noi le-am introdus. In cauzele și chestiunile de politică și de principiu, tribunalele decid așa cum le prescriem noi, ele văd lucrurile sub lumina sub care noi le-o prezentăm. Ne servim pentru aceasta de mijlocirea persoanelor cu cari se crede că nu avem nimic comun, de opinia gazetelor și de alte mijloace. Senatorii înșiși și administrația su-

perioară primesc orbește sfaturile noastre. Spiritul pur bestial al creștinilor nu este capabil de analize și de observații, și este și mai puțin capabil să prevadă la ce poate tinde un oarecare fel de a prezenta chestiunea. In această deosebire de aptitudini de a gândi, între noi și creștini, se poate vedea clar pecetea alegerii noastre și marca umanității noastre. Spiritul creștinilor este instinctiv, animal. Ei văd dar nu prevăd și nu inventează (în afară de lucrurile materiale). Se vede prin aceasta foarte clar că natura însă-și ne-a destinat să conducem și să guvernăm lumea.

Când timpul va fi venit pentru noi de a guverna fățiș, și de a arăta binefacerile stăpânirii noastre, vom reface toate legislațiunile: legile noastre vor fi scurte, limpezi, de neclintit, fără comentarii, în așa chip încât fiecare va putea să le cunoască bine. Trăsătura predominantă a acestor legi, va fi supunerea față de autorități împinsă la un grad măreț. Atunci toate abuzurile vor dispărea din cauza răspunderii tuturor, până la ultimul, în fața autorității superioare a reprezentantului puterii. Abuzurile de putere ale funcționarilor inferiori vor fi pedepsite atât de aspru încât fiecare va pierde pofta de a-și încerca puterile. Vom urmări cu un ochiu neîndurat fiecare faptă a administrației, de care depinde mersul mașinei guvernamentale, fiindcă desmățul în administrație produce desmățul universal: orice caz de nedreptate sau de abuz va fi pedepsit în mod exemplar.

Tăinuirea, complicitatea solidară printre funcționarii administrației, vor dispărea după primele exemple ale unei pedepse. Aureola puterii noaste cere pedepse eficace, adică neînduplecate, pentru cea mai mică încălcare a legii, pentrucă orice călcare atinge prestigiul superior al autorității. Condamnatul, fiind prea aspru pedepsit de greșala sa, va fi ca soldatul căzut pe câm-

pul de luptă administrativ, pentru Autoritate, pentru Principii şi pentru lege, cari nu admit ca interesul particular să treacă peste funcţiunea publică, chiar din partea acelora cari conduc carul societăţii.. *Judecătorii noştri vor şti că voind să se laude cu o îndurare prostească, vor viola legea justiţiei, care a fost întocmită pentru a întări pe oameni pedepsind greşelile, şi nu pentru ca judecătorul să-şi arate bunătatea sufletească.* Este îngăduit să se facă dovada acestor calităţi în viaţa particulară, însă nu pe terenul public, care este ca baza educţiunii vieţii omeneşti.

Personalul nostru judecătoresc nu va servi peste cincizeci de ani, mai întâi fiindcă bătrânii ţin cu mai multă încăpăţânare la părerile lor preconcepute şi sunt mai puţin în stare să asculte noile cerinţe, al doilea fiindcă aceasta ne va permite mai uşor să reînoim personalul, care ne va fi astfel mai supus: acela care va voi să-şi păstreze postul va trebui să asculte orbeşte, ca să merite această favoare. In general judecătorii vor fi aleşi de noi, numai printre aceia cari vor şti că rolul lor este de a pedepsi şi de a aplica legile, nu de a face liberalism, în paguba Statului, cum îşi închipuie astăzi creştinii. Schimbările vor mai servi şi la ruperea solidarităţii colective a colegilor şi îi va lega pe toţi de interesele guvernului, de care va depinde soarta lor. Noua generaţie a judecătorilor va fi crescută în aşa chip, încât va socoti ca inadmisibile abuzurile cari ar putea aduce o călcare a ordinei stabilite în legăturile supuşilor noştri.

In zilele noastre, judecătorii creştini neavând o idee justă de destinaţia lor, arată indulgenţă pentru toate crimele, pentrucă guvernanţii actuali, numind pe judecători în posturile lor, nu au grija să le inspire sentimentul de datorie şi conştiinţa operei cari li se cere.

Cum îşi trimite animalul puii în căutarea unei prade, tot aşa creştinii dau oamenilor lor posturi cari aduc un bun venit, fără să se gândească să le explice pentru ce este înfiinţat acest post. De aceea guvernele lor se distrug prin forţa lor proprie, prin faptele propriei lor administraţii.

Să scoatem deci, din rezultatele acestor fapte, o lecţie în plus pentru regimul nostru. Noi vom alunga liberalismul din toate posturile importante ale administraţiei noastre, de care depinde educaţia subordonaţilor în vederea ordinei noastre sociale. Vor fi admişi în aceste posturi numai acei pe cari i-am crescut noi pentru conducerea administrativă. Ni se poate atrage atenţia că concedierea vechilor funcţionari va costa scump Tezaurul. Vom răspunde mai întâi că le vom găsi în prealabil un serviciu particular spre a înlocui pe acel pe care îl pierd; al doilea, aurul lumii fiind concentrat în mâinile noastre, guvernul nostru trebue să se teamă de cheltueli excesive.

Absolutismul nostru va fi consecvent în toate. De aceea marea noastră voinţă va fi respectată şi ascultata fără murmur de câte ori vom porunci.

Ea nu va ţine seamă de nici o şoaptă, de nici o nemulţumire; va opri orice revoltă printr'o pedeapsă exemplară.

Vom desfiinţa dreptul de casaţie, de care vom dispune singuri, noi guvernanţii, pentrucă nu trebue să lăsăm să se nască în popor ideea că vre'o decizie nedreaptă ar putea să fie luată de un judecător numit de noi. Dacă s'ar întâmpla aşa ceva, vom casa noi înşine sentinţa, dar cu o pedeapsă exemplară a judecătorului că nu şi-a înţeles datoria şi destinaţia, încât aceste cazuri nu se vor repeta. Repet încă odată că vom cunoaşte fiecare pas al administraţiei noastre, că

e deajuns să supraveghezi, pentru ca poporul să fie mulțumit de noi, pentrucă el este în drept de a pretinde dela un bun guvern un bun funcționar.

Guvernul nostru va avea înfățișărea unei tutele patriarhale, părintească din partea conducătorului nostru. Poporul nostru și oamenii noștri vor vedea în el un tată, care are grije de toate nevoile, de toate faptele, de toate legăturile reciproce ale oamenilor între ei precum și de relațiunile lor cu stăpânitorul. Atunci se vor pătrunde într'atât de acest gând, încât le va fi cu neputință să se lipsească de această tutelă, de această conducere, dacă vor voi să trăiască în pace și în liniște; vor recunoaște autocrația stăpânitorului nostru cu o veneratie apropiată de adorațiune, mai ales când se vor convinge că funcționarii noștri nu vor înlocui puterea veche cu a lor, ci nu face decât să execute orbește prescripțiile stăpânitorului. Ei vor avea o foarte bună stare, fiindcă am aranjat totul în viața lor, așa cum fac părinții chibzuiți, cari vor să-și crească copiii în sentimentul datoriei și al supunerii. Fiindcă popoarele, față de secretele politicei noastre, sunt copii veșnic minori, așa cum sunt și guvernele lor..

Precum vedeți, eu întemeez despotismul nostru, pe drept și pe datorie: dreptul de a pretinde îndeplinirea datoriei este prima datorie a unui guvern, care este un tată pentru supușii săi. El are dreptul celui mai tare și trebue să se folosească de el pentru a conduce umanitatea către ordinea orânduită de natură, către supunere. Totul se supune în lume, dacă nu oamenilor, cel puțin împrejurărilor sau propriei sale naturi, și, în orice caz, celui mai tare. Să fim deci cel mai tare, în vederea binelui.

Vom trebui să știm să sacrificăm, fără șovăire, pe

câţiva indivizi izolaţi, pângăritori ai ordinei fixate, pentrucă în pedepsirea exemplară a răului, este o mare putere educatoare.

Dacă regele lui Israel va pune pe capul său sfinţit coroana pe care i-o va dărui Europa, el va deveni patriarhul lumii. Victimele necesare, făcute de el, din cauza trebuinţii lor, nu vor atinge niciodată numărul victimelor oferite timp de secole nebuniei măreţiilor, prin rivalitatea guvernelor creştine.

Regele nostru va fi într'o legătură statornică cu poporul; el îi va adresa dela tribună, discursuri, a căror faimă se va răspândi imediat în lumea întreagă.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XVI.

SUMAR : Universităţile făcute nevătămătoare, Clasicismul înlocuit. Educaţia si profesiunea. Reclamă a autorităţii „Stăpânitorului" în şcoli. Desfiinţarea învăţământului liber. Noile teorii. Independenţa gândirei. Învăţătura prin imagine.

In scopul de a nimici toate forţele colective, afară de ale noastre, vom suprima universităţile, prima etapă a colectivismului, şi vom întemeia altele, într'un spirit nou. *Şefii şi profesorii lor vor fi preparaţi în taină pentru opera lor prin programe de acţiuni secrete şi amănunţite, dela cari nu se vor putea îndepărta cu nimic. Ei vor fi numiţi cu o specială luare aminte şi vor depinde cu totul de guvern.*

Noi excludem din învăţământ dreptul cetăţenesc ca şi tot ce priveşte chestiunile politice. Aceste lucruri vor fi predate câtorva zeci de persoane, alese pentru însuşirile lor eminente. *Universităţile nu trebue să lase să iasă dintre zidurile lor neisprăviţi, cari fac proecte de constituţie, ca şi când ar compune comedii sau tragedii, şi cari se ocupă de chestiuni politice, din cari nici tatăl lor nu a înţeles niciodată nimic.* Greşita cunoştinţă pe care o au majoritatea oamenilor de chestiunile politice face utopişti şi cetăţeni răi. Puteţi să vă daţi singuri seamă ce a făcut din creştini, educaţia lor generală. A trebuit să introducem în educaţia lor toate principiile cari au slăbit într'un mod atât de strălucit ordinea lor socială. Dar când vom fi la putere vom scoate din educaţiune toate obiectele de predare cari

pot pricinui turburare, şi vom face din tineret nişte copii ascultători în faţa autorităţilor, iubind pe cel care îl conduce, ca un sprijin şi o speranţă de pace şi de linişte.

Vom înlocui clasicismul, ca şi toate studiile istoriei vechi, cari prezintă mai multe exemple rele decât bune, prin studiul programului viitorului. Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele secolelor trecute, cari nu ne sunt plăcute, păstrând numai acelea dintre ele cari arată greşelile guvernelor creştine. Viaţa practică, a ordinei sociale naturale, raporturile oamenilor între ei, obligaţiunea de a ocoli relele exemple egoiste, sădesc sămânţa răului şi alte chestiuni asemănătoare cu caracter pedagogic, vor fi în primul plan al programului de predare, diferit pentru fiecare profesiune, şi negeneralizând învăţătura fără nici un motiv. Acest fel de a pune chestiunea are o însemnătate deosebită.

Această clasă socială trebue crescută în limite severe, după destinaţia şi lucrul cari îi sunt proprii. *Geniile întâmplătoare au ştiut şi vor şti totdeauna să se strecoare în alte clase, dar să laşi să treacă în clasele străine pe cei fără valoare, să le îngădui să ia locuri cari aparţin acestor clase prin naştere şi profesiune, în vederea acestor cazuri excepţionale, este o adevărată nebunie. Voi ştiţi cum s'au terminat toate acestea pentru creştinii cari au permis o atare mare absurditate.*

Pentru ca guvernul să aibă locul care i se cuvine în inimile şi spiritele supuşilor săi, trebue, atâta timp cât va dura, să explice întregului popor în şcoli şi în pieţele publice, care este importanţa sa, cari îi sunt datoriile şi în ce chip activitatea sa aduce binele poporului.

Vom desfiinţa orice învăţământ liber. Studenţii vor avea dreptul de a se întruni cu părinţii lor, ca la club,

în stabilimentele şcolare: în timpul acestor reuniuni, în zilele de sărbătoare, profesorii vor face conferinţe aşa zise libere asupra raporturilor oamenilor între ei, asupra legilor de imitaţie, asupra nenorocirilor cauzate prin concurenţa nelimitată, înfine asupra filozofiei noilor teorii, necunoscute încă lumii. Vom face din aceste teorii o dogmă şi ne vom servi de ea pentru a aduce oamenii la credinţa noastră. Când voiu termina expunerea programului nostru de acţiune pentru prezent şi viitor, vă voiu arăta bazele acestor teorii.

Intr'un cuvânt, ştiind prin experienţa mai multor secole, că oamenii trăesc şi se conduc prin idei, că aceste idei nu sunt înfiltrate oamenilor decât prin educaţie, dată cu un succes egal la toate vârstele, cu procedări diferite, bineînţeles noi vom absorbi şi vom adapta în folosul nostru ultimele licăriri de gândire independentă, pe cari le conducem de multă vreme către materiile şi ideile cari ne trebuesc. Sistemul de reprimare a gândirii este de pe acum în vigoare, în sistemul numit *învăţătura prin imagini,* care trebue să transforme pe creştini în animale supuse cari nu gândesc, cari aşteaptă înfăţişarea lucrurilor în imagini pentru a le înţelege... In Franţa unul din agenţii noştri cei mai buni, Bourgeois, a şi proclamat noul program de educaţie prin imagini.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XVII.

Sumar: Baroul. Influenţa preoţilor creştini. Libertatea de conştiinţă. Regele Evreilor, Patriarh şi Papă. Mijloacele de luptă cu bisericile existente. Probleme ale presei contimporane. Organizarea poliţiei. Poliţia voluntară. Spionajul după modelul celuia al societăţii evreeşti. Abuzurile de putere.

Baroul creează oameni reci, cruzi, îndărătnici, fără principii cari se opun în orice ocaziune pe un teren impersonal, curat legal. Ei sunt obişnuiţi a vedea totul în folosul apărării, şi nu pentru binele social. In general ei nu refuză nici o apărare, căutând să obţie achitarea cu orice preţ, agăţându-se de subtilităţile jurisprudenţei şi prin aceasta ei demoralizează tribunalul. De aceia permiţând această profesiune cu oarecare limită, noi vom face din membrii săi funcţionari executivi. Avocaţii vor fi lipsiţi ca şi judecătorii, de dreptul de a comunica cu împricinaţii; ei vor primi procesele dela tribunal, le vor analiza după memoriile şi documentele rapoartelor judiciare, şi îşi vor apăra clienţii după interogatoriul lor luat la tribunal, odată ce faptele vor fi limpezite. Ei vor primi onorarii independent de calitatea apărării. In felul acesta, vom avea o apărare cinstită şi imparţială, condusă nu de interes, ci din convingere. Această procedare va suprima, între altele, corupţiunea actuală a personalului judecătoresc care nu va mai consimţi să dea câştig de cauză numai celui care plăteşte.

Am şi luat măsuri să discreditäm clasa preoţilor creştini, şi să organizăm prin aceasta misiunea lor, care ar putea actualmente să ne dăuneze foarte mult.

Influenţa lor asupra popoarelor scade în fiecare zi. Libertatea de conştiinţă este proclamată acum peste tot Prin urmare, doar un răstimp de câţiva ani ne desparte de ruina completă a religiei creştine; vom reuşi mai uşor să ajungem la sfârşitul celorlalte religii, însă este încă prea devreme pentru a discuta acest lucru. Vom pune clericalismul şi pe clericali în cadruri atât de restrânse, încât influenţa lor va fi nulă în comparaţie cu aceia pe care au avut-o altădată.

Când va veni momentul pentru a distruge definitiv curtea papală, o mână invizibilă va arăta poporului această curte. Dar când popoarele se vor năpusti asupră-i, vom apărea ca apărătorii ei, pentru a nu permite vărsare de sânge. Prin această diversiune, vom pătrunde în interior, de unde nu vom mai eşi până când nu vom fi ruinat-o complet.

Regele Evreilor va fi adevăratul Papă al universului, patriarhul Bisericei internationale.

Dar, atâta timp cât nu vom fi cunoscut tinerimea în noua credinţă de tranziţiune, pe urmă într'a noastră, nu ne vom atinge faţiş de bisericile existente, dar vom lupta contra lor prin critică, agăţând, aţâţând desbinările.

In general presa noastră contimporană va demasca afacerile de Stat, religiile, incapacitatea creştinilor şi toate acestea în termenii cei mai necinstiţi, pentru a-i ponegri în toate chipurile, cum ştie să facă doar rassa noastră genială.

Regimul nostru va fi apologia domniei lui Vişnu,ca re, este simbolul ei cele o sută de mâini, vor ţine fiecare

câte un resort al maşinei sociale. Noi vom vedea totul, fără ajutorul poliţiei oficiale, care, astfel cum am elaborat-o pentru creştini, împiedecă astăzi guvernele să vadă. In programul nostru *a treia parte din oameni va supraveghia pe ceilalti* din sentimentul datoriei, pentru a servi de bunăvoie Statul. Atunci nu va fi ruşinos de a fi spion şi denunţător: dimpotrivă va fi lăudabil însă denunţurile neîntemeiate vor fi crunt pedepsite, pentru a nu se abuza de acest drept.

Agenţii noştri vor fi luaţi atât din înalta societate, ca şi din clasele de jos, din mijlocul clasei administrative care se distrează, printre editori, tipografi, librari, funcţionari comerciali, lucrători, birjari, lachei etc...

Această poliţie lipsită de drepturi, neautorizată de a lucra prin ea însăşi, şi prin urmare fără putere, nu va face decât să depună mărturii şi să denunţe; verificarea depoziţiilor sale şi arestările vor depinde de un grup responsabili de controlori pentru afacerile poliţiei; arestările propriu zis vor fi făcute de corpul de jandarmi şi de poliţia municipală. Acela care nu ar face raportul său asupra celor ce a văzut şi auzit despre chestiunile politice va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire sau complicitate, ca şi când s'ar dovedi că a săvârşit aceste două crime.

După cum astăzi fraţii noştri sunt obligaţi pe propria lor răspundere, să denunţe obştei pe renegaţii lor, sau pe persoanele cari întreprind ceva contrariu obştei lor, tot aşa, în regatul nostru universal, va fi obligatoriu pentru toţi oamenii noştri să servească Statul în felul acesta.

O atare organizare va distruge abuzurile de putere, de corupţie, tot ceeace consiliile noastre, şi teoriile noastre de drepturi supra umane au introdus în obice-

iurile creştinilor... Dar cum am fi obţinut noi altfel sporirea pricinilor de dezordine în administraţiunea lor? Prin ce alte mijloace? Unul din cele mai importante din aceste mijloace, sunt agenţii însărcinaţi de a restabili ordinea. Acestora le va fi lăsată posibilitatea de a face să vadă şi de a-şi dezvolta relele inclinaţiuni şi capriciile lor, înfine de a abuza de puterea lor, primului şef, de a primi bacşişuri.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XVIII.

SUMAR: Măsuri de siguranţă. Supravegherea conspiratorilor. O gardă deschisă este ruina puterii. Garda Regelui Evreilor. Prestigiul mistic al puterii. Arestare la prima bănuială.

Când ne va fi necesar să întărim măsurile de protecţiune poliţienească, (care ruinează atât de repede prestigiul puterii), vom stimula dezordini, manifestări de nemulţumire, exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleaşi sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi ca motiv pentru a autoriza perchiziţii şi supravegheri ai căror agenţi vor fi servitorii pe cari îi vom avea în poliţia creştină.

Cum cea mai mare parte din conspiratori lucrează pentru amorul artei, pentru amorul flecărelei, noi nu-i deranjăm înainte ca ei să fi acţionat într'un fel oarecare; ne vom mulţumi deocamdată să introducem în mijlocul lor elemente de supraveghere... Nu trebue să se uite că prestigiul puterii scade, dacă descoperă adesea comploturi contra sa însuşi: aceasta implică o mărturisire a neputinţei sale, sau, ceeace este mai grav, nedreptatea propriei sale cauze. Ştiţi că noi am distrus prestigiul persoanelor domnitoare asupra creştinilor prin desele atentate organizate de agenţii noştri, miei orbi ai turmei noastre; cu ajutorul câtorva fraze liberale, este uşor de a-i împinge la crimă, numai să aibă o formă politică. *Vom sili pe guvernanţi să-şi recunoască neputinţa prin măsurile de siguranţă făţişe pe cari le vor lua, şi prin acest mijloc vom ruina prestigiul puterii.*

Guvernul nostru va fi păzit de o gardă aproape neobservată pentrucă noi nu admitem nici măcar cu gândul că poate să existe contra lui o răzvrătire împotriva căreia el să nu fie în stare să lupte şi să fie obligat să se ascundă.

Dacă am admite acest gând, cum făceau şi cum fac încă creştinii, noi am semna o sentinţă de moarte; dacă nu pe aceea a suveranului însuşi, cel puţin pe aceea a dinastiei într'un viitor apropiat.

După aparenţele observate în mod serios, conducătorul nostru nu va face uz de puterea sa decât pentru binele poporului, nicidecum pentru foloasele sale personale sau dinastice. De aceea, observând această bunăcuviinţă, puterea sa va fi respectată şi ocrotită prin oamenii săi înşişi; ei îl vor adora cu gândul că binele fiecărui cetăţean depinde de el, fiindcă de el va depinde orânduirea economiei sociale....

A păzi pe rege făţiş, înseamnă a recunoaşte slăbiciunea organizaţiunii guvernamentale.

Regele nostru, când va fi în mijlocul poporului, va fi totdeauna înconjurat de o mulţime de bărbaţi şi de femei cari vor fi luaţi drept curioşi, cari vor ocupa primele rânduri în jurul lui, ca din întâmplare, şi cari vor stăpâni rândurile celorlalţi ca pentru a face să se respecte ordinea. Aceasta va fi un exemplu de stăpânire. Dacă se găseşte în popor un solicitator care se sileşte să înmâneze o jalbă, făcându-şi drum printre rânduri, primele rânduri trebue să accepte această jalbă şi, în faţa solicitatorului s'o remită regelui, pentruca toţi să ştie că ceeace se prezintă ajunge la destinaţie, şi prin urmare există un control al regelui însuşi. Aureola puterii pretinde ca poporul să poată spune: „Dacă regele ar şti", sau „Regele va şti".

Cu instituţiunea gardei oficiale dispare prestigiul mistic

al puterii; orice om, dotat cu oarecare îndrăzneală, se crede stăpânul acestei puteri, răsvrătitorul cunoaşte puterea sa şi pândeşte ocaziunea de a comite un atentat asupra acestei puteri. Noi predicăm altceva creştinilor, însă în acelaş timp vedem la ce i-au dus măsurile fățişe de siguranță!...

Vom aresta pe criminali la prima bănuială mai mult sau mai puțin întemeiată: frica de a ne înşela nu poate fi un motiv de a da putința să fugă unor indivizi bănuiți de un delict sau de o crimă politică, lucruri pentru cari vom fi în adevăr neîndurați. Dacă s'ar putea însă, forțând puțin sensul lucrurilor, să admitem cercetarea motivelor în crimele ordinare, nu există scuză pentru persoanele cari se ocupă de chestiuni din cari nimeni, afară de guvern, nu poate înțelege nimic. Toate guvernele nu sunt încă în stare să înțeleagă adevărata politică.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XIX.

SUMAR: Dreptul de a prezenta jalbe şi proecte. Răzvrătirile. Crimele politice judecate de tribunale. Reclama pentru crimele politice.

Dacă nu admitem ca fiecare să se ocupe direct de politică, vom stimula în schimb orice raport şi orice petiţie care ar îndemna guvernul să îmbunătăţească condiţiunea poporului: aceasta ne va permite să vedem defectele sau fanteziile oamenilor noştri, la cari vom răspunde prin executarea proectului în chestiune, sau printr'o respingere chibzuită, care va arăta lipsa de inteligenţă a autorilor lor.

Răzvrătirile nu sunt altceva decât lătratul unui căţel, în faţa unui elefant. Pentru un guvern bine organizat, nu din punct de vedere poliţienesc, dar social, căţelul îl latră pe elefant pentrucă nu-şi cunoaşte locul şi valoarea. Este de ajuns de a arăta printr'un exemplu bun importanţa unuia sau altuia şi căţeii vor înceta de a mai lătra şi vor începe a da din coadă, imediat ce vor zări pe elefant.

Pentru a lipsi de prestigiul bravurei crimele politice, noi le vom pune pe banca acuzaţilor în acelaş rând cu furtul, omorul şi orice altă crimă ticăloasă şi josnică. Atunci opinia publică va confunda, în gândul său, această categorie de crime cu mârşevia tuturor celorlalte şi o va vesteji cu acelaş dispreţ. Noi ne-am propus (şi sper că am reuşit) să împiedecăm pe creştini de a combate răzvrătirile în modul acesta.

In acest scop, prin presă, în discursurile noastre publicate în manualele de istorie bine făcute, am făcut reclamă pentru martiriul, aşa zis acceptat, de răzvrătitori, în vederea binelui comun. Această reclamă a îmulţit contingentele liberalilor şi a aruncat mii de creştini în rândurile turmei noastre.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XX.

Sumar; Programul financiar. Impozitul progresiv. Perceperea progresivă în timbre. Casă de fond de titluri şi stagnarea banului. Curtea de conturi. Desfiinţarea reprezentării. Stagnarea capitalurilor. Emisiune de bani. Schimbul aurului. Schimbarea de cost a muncii. Bugetul. Imprumuturile Statului. Seria hârtiilor cu 1% dobândă. Hârtiile industriale. Conducătorii creştinilor: favoriţii; agenţii francmasonilor.

Vorbim astăzi de programul financiar, pe care l-am păstrat pentru sfârşitul raportului meu, ca punctul cel mai greu, culminant şi decisiv al planurilor noastre. Atingându-l vă voi reaminti că am mai spus-o, sub formă de aluzie, că suma actelor noastre se rezolvă printr'o chestiune de cifre.

Când domnia noastră va veni, guvernul nostru absolut va evita, pentru propria sa apărare, să încarce prea mult massele populare cu impozite, el nu va uita rolul său de tată şi de protector. Insă cum organizaţiunile guvernamentale costă scump trebuesc totuşi găsite mijloacele necesare. De aceea, echilibrul financiar trebue pregătit cu îngrijire.

In guvernul nostru, regele va avea ficţiunea legală a proprietăţii legale, a tot ceeace se găseşte în Statul său (lucru care este uşor de realizat): el va putea deci să recurgă la confiscarea legală a tuturor sumelor de bani pe cari le va socoti necesare, pentru a orândui

circulaţia banului în Stat. Se vede prin aceasta că impunerea va trebui să consiste în mod principal într'un impozit progresiv asupra proprietăţii.

In felul acesta impozitele vor fi percepute fără sfială şi fără ruină într'o proporţie de atât la sută din avutul stăpânit. Cei bogaţi trebue să înţeleagă că datoria lor este de a pune o parte din prisosul lor la dispoziţia Statului, pentrucă acesta îi garantează siguranţa restului şi dreptul unui câştig cinstit, spun un câştig cinstit, fiindcă controlul proprietăţii va suprima orice jefuire legală.

Această reformă socială trebue să vină de sus, fiindcă timpul ei a venit; ea este necesară, ca chezăşie de pace. Impozitul asupra omului sărac este o sămânţă de revoluţie şi este dăunătoare pentru Stat, care pierde un beneficiu mare umblând după foloase mici. Osebit de aceasta, impozitul asupra capitaliştilor va micşora creşterea bogăţiei la persoanele particulare în mâinile cărora le-am concentrat actualmente pentru a cumpăni forţa guvernamentală a creştinilor, adică finanţele Statului.

Un impozit progresiv va da un mult mai mare venit, decât impozitul proporţional de astăzi, care nu este util decât pentru a aţâţa turburări şi nemulţumiri printre creştini.

Forţa pe care regele nostru se va bizui va fi în echilibrul şi garanţia păcii. Este necesar ca posesorii de capitaluri să sacrifice o mică parte din veniturile lor, pentru a asigura funcţionarea maşinei guvernamentale. Trebuinţele statului trebue să fie plătite de cei, cărora bogăţia le îngădue să facă acest lucru fără greutate.

Această măsură va distruge ura săracului împotriva bogatului, în care primul va vedea o forţă financiară utilă Statului, un sprijin al păcii şi al prosperităţii, pen-

trucă va vedea că el este acela care face faţă măsurilor necesare pentru a obţine aceste bunuri. Pentru ca plătitorii aparţinând clasei inteligente să nu se întristeze prea tare de aceste noi plăţi, li se vor remite o dare de seamă asupra destinaţiei acestor sume, cu excepţia, bineînţeles, a sumelor cari vor fi repartizate pentru trebuinţele tronului şi ale instituţiilor administrative.

Persoana domnitoare nu va avea proprietăţi personale, pentrucă tot ce este în Stat este al lui, altfel o situaţie ar contrazice pe cealaltă: averile personale ar anula drepturile de proprietate asupra posesiunilor tuturor. Părinţii persoanei domnitoare, în afară de moştenitorii săi, cari sunt deopotrivă întreţinuţi pe socoteala Statului, să lucreze pentru a dobândi dreptul de proprietate. Privilegiul de a aparţine familiei regale nu trebue să servească de motiv pentru a jefui Tezaurul.

Cumpărarea unei proprietăţi, primirea unei moşteniri vor fi impuse cu o taxă de timbru progresiv. Transmisiunea unei proprietăţi în bani sau în alt fel, nedeclarată prin această taxă de timbru, în mod necesar nominal, va fi lovită de o impunere de atât la sută în contul vechiului proprietar, dela data transferării până la descoperirea fraudei. Titlurile de transferare vor trebui să fie prezentate în fiece săptămână Tezaurului din ţinutul respectiv cu arătarea prenumelui, a numelui de familie şi a domiciliului vechiului şi noului proprietar. Această înregistrare nu va fi impusă decât pornind de la o sumă fixă, depăşind cheltuelile obişnuite de cumpărare şi vânzare a ceeace e necesar, acestea nu vor fi pasibile decât de o taxă de timbre destul de minim pentru fiecare unitate.

Calculaţi cu cât aceste impozite vor depăşi veniturile Statelor creştine. Cassa de fonduri a Statului va trebui să cuprindă un anumit capital de rezervă, şi tot ce va

întrece acest capital va trebui pus în circulaţie. Se vor organiza cu aceste rezerve lucrări publice. Iniţiativa acestor lucrări, venind din resursele Statului, va lega strâns clasa muncitorească de interesele Statului şi de persoanele domnitoare. O parte din aceste sume vor fi atribuite premiilor pentru invenţiuni şi pentru producţie.

Nu trebue nicidecum, afară de sumele fixate şi în mod larg socotite, să se reţină nici o singură unitate în cassele Statului, deoarece banii sunt făcuţi pentru a circula şi orice stagnare de bani are o repercusiune primejdioasă asupra funcţionării mecanismului Statului, căruia îi serveşte pentru ungerea roţilor: lipsa de unsoare poate să oprească mersul regulat al mecanismului

Inlocuirea unei părţi din bani prin valorile de hârtie a produs tocmai o astfel de stagnare. Consecinţele acestui fapt sunt de pe acum destul de simţite.

Vom avea şi o carte de conturi, şi Stăpânitorul va găsi oricând o dare de seamă completă asupra reţetelor şi cheltuelilor Statului, în afară de contul lunei curente neterminată încă, şi de contul lunei precedente încă nepredat.

Singurul individ care n'are interesul de a jefui cassele Statului, este proprietarul lor, guvernantul. De aceea controlul său va face imposibile pierderile şi risipa. Reprezentarea, care ia un timp preţios guvernului prin recepţiile pretinse de etichetă, vor fi suprimate pentru a-i lăsa timp să controleze şi să cugete. Puterea sa nu va mai fi la discreţia favoriţilor cari înconjoară tronul pentru a-i da strălucire şi măreţie, însă neobservând decât interesele lor, şi nu şi pe acele ale Statului.

Crizele economice au fost produse de noi la creştini cu singurul scop de a retrage banii din circulaţie. Capitaluri enorme rămâneau în stagnare, susţrăgând ba-

nul Statelor, care era obligat de a se adresa acestor capitaluri pentru a avea bani. Acest împrumut încărca finanţele Statelor prin plata dobânzilor : ele le aserveau capitalului. Concentrarea industriei în mâinile capitaliştilor, cari au omorât mica industrie, a absorbit toate forţele poporului, şi în acelaş timp şi pe aceea a Statului...

Emisiunea actuală a banilor nu răspunde în general cifrei de consumaţiune de om, şi în consecinţă nu poate satisface toate trebuinţele muncitorilor. Emisiunea banilor trebue să fie în raport cu creşterea populaţiunei, şi trebue să intre în acest cont şi copiii, pentrucă şi ei consumă şi costă încă dela naşterea lor.

Revizuirea baterei monedelor este o chestiune esenţială pentru lumea întreagă. Ştiţi că schimbul aurului a fost dăunător pentru Statele cari l-au adoptat, pentrucă el nu poate satisface consumaţiunea de bani, cu atât mai mult cu cât noi am retras din circulaţie cât mai mult aur posibil.

Trebue să introducem o monedă creată asupra lucrului, fie ea de hârtie sau de lemn. Vom face o emisiune de bani după trebuinţele normale ale fiecărui om, sporind această cantitate cu fiecare naştere, micşorând-o cu fiecare moarte.

Fiecare departament, fiecare sector va ţine socotelile sale în acest scop. Pentru ca să nu fie întârziere în remiterea banilor pentru trebuinţele Statului, sumele şi data predării lor vor fi fixate printr'un decret al guvernului ; prin aceasta se va fi distrus protectoratul ministerului de finanţe care nu va putea favoriza o regiune în detrimentul celorlalte.

Vom prezenta aceste schimbări pe cari le proectăm, în aşa chip încât să nu înspăimântăm pe nimeni. Vom arăta necesitatea schimbărilor în urma risipei la care

au ajuns dezordinele financiare ale creştinilor. Prima dezordine, vom spune noi, consistă în faptul că încep prin a fixa un simplu buget, care creşte din an în an din motivele următoare: se tărăgăneşte acest buget până la jumătatea anului; pe urmă se cere un buget rectificat care se risipeşte în trei luni, pe urmă se cere un buget suplimentar, şi toate acestea se termina printr'un buget de lichidare. Şi cum bugetul din anul următor este închis după totalul bugetului general, şi săritura anuală normală este 50%, bugetul anual se triplează la fiecare zece ani. Datorită acestor procedee, admise de nepăsarea Statelor creştine, cassele lor sunt goale. Imprumuturile cari au urmat, au mâncat resturile şi au adus toate Statele la faliment.

Orice împrumut dovedeşte slăbiciunea Statului, şi o neînţelegere a drepturilor Statului. Imprumuturile ca şi sabia lui Democles, sunt atârnate asupra capetelor guvernanţilor, cari, în loc să ia lucrurile de cari au nevoie dela oamenii lor, printr'un impozit vremelnic, vin cu mâna întinsă, să cerşească la bancherii noştri. Imprumuturile externe sunt lipitori cari nu se pot desface în nici un caz de Corpul Statului dacă nu cad ele singure, sau dacă Statul nu le asvârlă cu hotărîre. Dar Statele creştine nu le desfac, ci continuă a şi le aplica, astfel că aceste State trebuie să piară, în urma acestei luări de sânge de bunăvoie.

In realitate ce reprezintă împrumutul altceva, şi mai ales împrumutul exterior? Imprumutul este o emisiune de scrisori de schimb a guvernului, cuprinzând obligaţiunea la o oarecare dobândă, proporţional cu suma capitalului împrumutat. Dacă împrumutul este taxat cu 5%, în douăzeci de ani Statul a plătit fără nici un folos o dobândă egală cu împrumutul, în patruzeci de ani o sumă dublă, în şasezeci de ani o sumă întreită, şi datoria rămâne mereu datorie neachitată.

Prin asta se vede că sub forma impozitului individual, Statul ia ultimii gologani ai săracilor, impuşi pentru a se achita el faţă de străinii bogaţi, dela cari a împrumutat bani, în loc să-şi strângă bogăţiile pentru ceeace are nevoie, fără să plătească dobândă. Atâta timp cât împrumuturile au rămas interne, creştinii nu făceau decât să mute banii din buzunarul săracului în acela al bogatului. Dar când noi am cumpărat persoanele cari trebuiau, pentru a strămuta împrumuturile pe teren străin, toate bogăţiile Statului au trecut în cassele noastre, şi toţi creştinii s'au pus să ne plătească un bir de robi. Dacă nesocotinţa creştinilor conducători, în ceeace priveşte afacerile Statului, dacă coruptibilitatea miniştrilor sau neinteligenţa financiară a celorlalţi guvernanţi au încărcat ţara lor de datorii pe cari nu le pot restitui casselor noastre, trebue să ştiţi cât ne-a costat aceasta, ca bani şi ca sforţări!...

Noi nu permitem stagnarea banului, de aceea nu vor fi obligaţiuni asupra Statului, afară de o serie de obligaţiuni de 1%, aceasta pentru ca plata dobânzilor să nu facă puterea Statului să fie suptă de lipitori. Dreptul de a emite valori va fi păstrat exclusiv pentru instituţiile industriale, cari nu vor avea greutăţi să plătească dobânzile, din câştigul lor; pe câtă vreme Statul nu are nici un beneficiu din banii împrumutaţi pentrucă împrumută ca să cheltuiască, şi nu poate face operaţiuni.

Hârtiile industriale vor fi cumpărate chiar de guvern, care din tributar de impozite cum este acum, se va transforma în împrumutător din calcul. O astfel de măsură va face să înceteze stagnarea banului, ca şi parazitismul şi presa, cari nu erau folositoare atât timp cât creştinii erau independenţi, dar cari lucruri nu mai sunt de dorit sub regimul nostru.

Cât de vădită este animalica lipsă a judecăţii creerului creştinilor!

Ei se împrumutau dela noi cu dobândă fără să se gândească deloc că vor trebui să ia aceeaşi bani, cu dobânzile în plus din buzunarele Statului, pentru a ne achita pe noi! Ce era mai simplu decât să ia banii de cari aveau nevoie dela contribuabilii lor?...

Aceasta dovedeşte superioritatea generală a inteligenţei noastre, cari am ştiut să le prezentăm chestiunea împrumuturilor în aşa chip încât în acest sistem au văzut chiar foloase pentru ei.

Calculele pe cari le prezentăm limpezite, când va veni vremea, la lumina experienţelor seculare, al căror material ni l-au furnizat Statele creştine, se vor distinge prin claritatea şi siguranţa lor şi vor arăta tuturor, în mod vădit, utilitatea inovaţiunilor noastre. Ele vor pune capăt abuzurilor, datorită cărora îi ţinem pe creştini în puterea noastră, dar cari nu pot fi încuviinţate în regatul nostru.

Vom stabili aşa de bine sistemul nostru de socoteli, încât nici stăpânitorul, nici cel mai mic funcţionar nu ar putea împiedeca cea mai mică sumă dela rostul ei, fără ca lucrul să se bage de seamă, şi nici s'o îndrepte spre o altă destinaţie decât aceea care va fi fost arătată odată pentru totdeauna, în planurile noastre de acţiune.

Nu se poate guvern fără un plan definitiv. Până şi eroii cari urmează un drum sigur, însă nu au o anumită rezervă, pier în drum. Şefii creştini pe cari îi povăţuiam altădată să se distreze pe grijile Statului prin recepţii reprezentative, prin etichetă, prin serbări, nu erau decât un paravan al guvernului nostru. Dările de seamă ale favoriţilor, cari îi înlocuiau la afaceri, erau

făcute pentru ei prin agenții noștri și satisfăceau de fiecare dată cugetele puțin pătrunzătoare, prin promisiuni că viitorul va aduce economii și ameliorări.... ....Economii de ce? de noui împrumuturi? așa ar fi putut să-i întrebe și nu-i întrebau pe acei cari le citeau dările noastre de seamă și proectele noastre... Știți, la ce i-a dus o astfel de nepăsare, la ce dezordine financiară au ajuns, în ciuda activității admirabile a popoarelor lor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XXI.

SUMAR: Imprumuturile interne. Pasivul şi impozitele. Conversiunile. Cassele de Economii şi renta. Suprimarea bursei fondurilor publice. Taxarea valorilor industriale.

Voiu adăuga, la ceeace v'am spus în adunarea precedentă, o explicaţiune amănunţită a împrumuturilor interne. Despre împrumuturile externe nu voiu mai spune nimic, pentrucă ele umpleau cassele noastre de fier cu bani naţionali ai creştinilor, dar pentru Statul nostru nu vor mai fi stăini, astfel că nu va mai fi nimic din afară. Noi am profitat pe corupţia administratorilor şi de neglijenţa guvernanţilor pentru a primi sume duble, triple şi chiar şi mai mari, împrumutând guvernelor creştinilor bani, cari nu erau deloc necesari Statelor. Cine ar putea să facă acelaş lucru faţă de noi?... De aceea nu voiu expune în amănunt decât împrumuturile interne.

Când lansează un împrumut, Statele deschid o subscripţie pentru cumpărarea obligaţiunilor lor. Pentru ca operaţia să fie accesibilă tuturor, ei crează fracţiuni dela o sută până la o mie; în acelaş timp se face o reducere primilor subscritori. A doua zi este o ridicare de preţuri artificială, aşa zisă pentrucă toată lumea se grăbeşte să cumpere. Câteva zile mai târziu cassele Tezaurului sunt, aşa zicând pline, şi nu se mai ştie unde să se pună banii (dece să-l ia atunci?). Subscripţia depăşeşte de mai multe ori emisiunea de împrumut: astfel este încrederea pe care lumea o are pentru scrisorile de schimb ale guvernului.

Insă, când comedia s'a terminat, eşti în faţa unui pasiv care de abia s'a format, şi a unui pasiv foarte greu. Pentru a plăti dobânzile, trebue să se recurgă la noui împrumuturi cari nu absorb dar cari doar măresc datoria principală. Când creditul este sleit, trebue, prin noui impozite, să se acopere nu împrumutul, ci doar dobânzile împrumutului. Aceste impozite sunt un pasiv întrebuinţat pentru a acoperi pasivul...

Pe urmă vine timpul conversiunilor, care micşorează doar plata dobânzilor, şi nu acoperă datoriile, şi cari în plus nu se pot face fără consimţământul împrumutătorilor: anunţând o conversiune se oferă înapoierea banilor acelora cari nu consimt la preschimbarea valorilor lor. Dacă toţi şi-ar exprima dorinţa de a-şi relua banii, guvernele ar fi prinse în propria lor plasă, şi s'ar găsi în imposibilitate de a plăti banii pe cari îi oferă. Din fericire oamenii guvernelor creştine, puţini pricepuţi în afaceri de finanţe, au preferat mereu pierderi asupra cursului şi o scădere a dobânzilor, în loc de riscul a noui plasări a banilor, preferinţă prin care au dat guvernelor, mai mult decât odată posibilitatea, de a se descărca de un pasiv de mai multe milioane.

Acum cu datoriile externe, creştinii nu se gândesc să facă nimic asemănător, ştiind că noi vom pretinde toţi banii noştri.

Astfel o bancrută recunoscută va arăta în mod definitiv ţărilor lipsa de legături între interesele poporului şi guvernanţii lor.

Atrag toată atenţia voastră acestui fapt şi asupra aceluia care urmează: astăzi toate împrumuturile interne sunt consolidate prin datorii cărora li s'a zis flotante, adică, prin datorii ale căror scadenţă sunt mai mult sau mai puţin apropiate. Aceste datorii se compun din banii depuşi în cassele de economii şi in cassele de rezerve.

Cum aceste fonduri rămân multă vreme în mâinile guvernului, ele se evaporează în plata dobânzilor împrumuturilor externe, și în locul lor se pune o sumă echivalentă de depozit de rentă.

Acestea din urmă sunt mijloacele cari astupă toate găurile în cassele Statului la creștini.

Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste meșteșuguri financiare vor fi desființate fără să mai rămână urmă din ele, pentrucă nu corespund intereselor nastre: vom suprima deasemenea toate Bursele de fonduri publice, pentrucă nu vom admite ca prestigiul puterii noastre să fie zguduit prin variațiunea de preț a valorilor noastre. Ele vor fi declarate de lege la prețul valoarei lor complete. fără fluctuațiuni posibile (urcarea dă loc la scădere; astfel așa ne-am jucat cu valorile creștinilor, la începutul campaniei noastre).

Vom înlocui Bursele cu mari stabilimente de credit special, a căror destinație va fi să taxeze valorile industriale după vederile guvernului. Aceste stabilimente vor fi în stare să arunce pe piață, într'o zi, pentru cinci milioane valori industriale. In felul acesta, toate întreprinderile industriale vor depinde de noi. Vă puteți închipui ce putere vom căpăta prin aceasta,

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL XXII.

Sumar: Secretul viitorului. Răul secular baza binelui viitor. Aureola puterii şi adorarea ei mistică.

In tot ceeace v'am expus până aci, m'am silit să vă arăt secretul evenimentelor din trecut şi din prezent; el anunţă un viitor aproape de realizare. V'am arătat secretul legăturilor noastre cu creştinii şi operaţiunile noastre financiare. Imi rămâne încă puţin de spus asupra acestui subiect.

Avem în mână cea mai mare forţă modernă, aurul: noi putem, în două zile, să-l retragem din depozitele noastre, în cantitatea care ne va plăcea.

Trebue să mai demonstrăm că guvernul nostru este predestinat de Dumnezu? Nu dovedim noi printr'o astfel de bogăţie că tot răul pe care am fost obligaţi să-l facem timp de atâtea secole a folosit, la urmă, adevăratului bine, spre a pune rânduială în totul?... Iat-o, aceasta e confuzia noţiunilor despre bine şi despre rău. Ordinea va fi restabilită, în oarecare măsură prin violenţă, dar însfârşit va fi stabilită. Vom şti să dovedim că suntem binefăcătorii, noi care am redat pământului chinuit adevăratul bine, libertatea individului, care se va putea bucura de odihnă. de pace, de demnitatea raporturilor, cu condiţia, bineînţeles, ca el să observe legile stabilite de noi. Vom explica în acelaş timp că libertatea nu constă în desfrâu şi în dreptul la desmăţ; tot aşa demnitatea şi puterea omului nu constă în dreptul pentru fiecare de a proclama principii distructive, ca

dreptul de conştiinţă, dreptul de egalitate şi altele la fel; deasemenea dreptul individului nu constă nicidecum în dreptul de a se aţâţa pe sine şi de a aţâţa pe ceilalţi, arătând talentele sale oratorice în adunări zgomotoase. Adevărata libertate constă în inviolabilitatea persoanei care observă în mod cinstit şi exact toate legile vieţii în comun; demnitatea umană constă în conştiinţa drepturilor pe cari le ai, şi nu în singura desvoltare fantezistă a temei „EU-lui tău“.

Forţa noastră va fi glorioasă, pentrucă va fi puternică, pentrucă va guverna şi va conduce, şi nu se va lăsa târâtă la remorca fruntaşilor politici a oratorilor cari strigă cuvinte nebune, pe cari le numesc principii mari şi cari în realitate nu sunt altceva, decât utopii. Puterea noastră va fi arbitrul ordinei, care face toată bucuria oamenilor. Aureola acestei puteri va naşte o adoraţiune mistică şi veneraţia poporului. Adevărata forţă nu se tocmeşte cu nici un drept, nici măcar cu dreptul divin : nimeni nu îndrăzneşte s'o atace spre a-i lua cea mai mică părticică din putere.

CAPITOLUL XXIII.

SUMAR: Reducerea producţiei obiectelor de lux. Mica industrie. Şomajul. Interzicerea beţiei Condamnarea la moarte a vechei societăţi şi învierea sa fără o nouă formă. Alesul lui Dumnezeu.

Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu supunerea trebue să le obişnuieşti su modestia, şi să micşorezi producţiunea obiectelor de lux. Prin aceasta vom îmbunătăţi moravurile corupte de rivalitatea luxului. Noi vom restabili mica industrie care va da lovitura capitalurilor particulare ale fabricanţilor. Acest lucru este încă necesar pentrucă marii fabricanţi îndreaptă, de multe ori fără să ştie, spiritul masselor contra guvernului. Un popor care se ocupă de mica industrie nu cunoaşte şomajul, şi este legat de rânduiala existentă, şi prin urmare şi de forţa puterii. Şomajul este lucrul cel mai periculos pentru guvern. Pentru noi, rolul lui va fi terminat, imediat ce puterea va trece în mâinile noastre. Şi beţia va fi interzisă de lege şi pedepsită ca o crimă contra umanităţii, pentrucă oamenii cari se dedau ei se transformă în brute sub influenţa alcoolului.

Oamenii repet, încă odată, nu ascultă orbeşte decât de o mână tare, completamente independentă de ei, mână în care ei simt o sabie pentru apărarea lor şi un sprijin contra nenorocirilor sociale. Ce nevoie au ei să vadă în regele lor un suflet îngeresc? Ei trebuie să vadă în el personificarea forţei şi a puterii.

Guvernul care va lua locul guvernelor astăzi existente

cari îşi duc existenţa în mijlocul societăţilor demoralizate de noi, cari au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu şi în sânul cărora se ridică din toate părţile focul anarhiei, acest suveran va trebui înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare. De aceea va fi nevoit să condamne la moarte astfel de societăţi, trebuind chiar să le înece în propriul lor sânge, pentru a le învia sub forma unei armate organizate în mod regulat, luptând împotriva oricărei infecţiuni capabile să ulcereze corpul Statului.

Acest ales al lui Dumnezeu este numit de sus, pentru a sfărâma forţele nechibzuite, mânate de instinct, şi nu de judecată, de bestialitate, şi nu de umanitate. Aceste forţe triumfează acum; ele jefuesc, ei săvârşesc tot felul de violenţe sub pretextul libertăţii şi al drepturilor. Ele au distrus orice rânduială în societate, pentru a ridica pe aceste ruine, tronul regelui lui Israel rolul lor va fi însă terminat în momentul venirii regelui lui Israel pe tron. Atunci vor trebui date la o parte din calea sa, cale în lungul căreia nu trebuie să se găsească nici o piedică.

Atunci vom putea spune poporului: mulţumiţi lui Dumnezeu şi plecaţi-vă în faţa aceluia care poartă pe faţa sa pecetea predestinării, către care Dumnezeu însuşi a condus steaua sa, pentrucă nimeni, afară de el, nu vă poate libera de toate puterile şi de toate relele.

CAPITOLUL XXIV.

SUMAR: Intărirea rădăcinilor regelui David Pregătirea regelui. Indepărtarea moştenitorilor direcţi. Regele şi cei trei iniţiatori ai săi. Regele-destin. Ireproşabilitatea moravurilor externe ale regelui Evreilor.

Voi trece acum la mijlocul de a asigura rădăcinile dinastice ale regelui.

Ne vor conduce aceleaşi principii cari au dat până în zilele noastre Inţelepţilor noştri conducerea tuturor afacerilor mondiale. Noi conducem gândirea întregei umanităţi.

Mai mulţi membrii din rassa lui David vor pregăti pe regi şi pe moştenitorii lor, alegând pe aceştia din urmă nu după drepturile ereditare, ci după aptitudinele lor eminente; ei îi vor iniţia în tainele ascunse ale politicei, în planul stăpânirii lui, cu condiţia însă ca nimeni să nu cunoască aceste taine. Scopul acestui fel de a lucra este ca toată lumea să ştie, că guvernul nu poate fi încredinţat celor cari nu sunt iniţiaţi în misterele artei sale,

Numai acestor persoane le va fi încredinţată aplicarea planurilor politice, inteligenţa experienţei secolelor, toate observaţiunile noastre asupra legilor politico-economice şi asupra ştiinţelor sociale, într'un cuvânt tot spiritul acestor legi, pe cari natura însăşi le-a stabilit în mod neclintit pentru a rândui raporturile oamenilor.

Moştenitorii direcţi vor fi adesea îndepărtaţi de tron

dacă, în timpul studiilor, vor face dovadă de uşurinţă, de blândeţe şi de alte însuşiri vătămătoare puterii, însuşiri cari te fac incapabil de a guverna, şi cari sunt dăunătoare funcţiunii regale.

Singuri cei în stare de o conducere tare, neîndoplecaţi până la cruzime, vor primi frânele, din mâna Inţelepţilor noştri.

In caz de boală care ar pricinui slăbirea voinţii, regii vor trebuii, după lege, să remită frânele guvernului în mâini noui, cari să fie capabile să le preia.

Planurile de acţiune ale regelui, planurile sale imediate, şi cu atât mai mult planurile sale îndepărtate, vor fi necunoscute chiar şi acelora cari se vor numi că-i sunt primi consilieri.

Singur regele şi cei trei iniţiatori ai săi vor cunoaşte viitorul.

In persoana regelui stăpân pe el însuşî şi pe umanitate, graţie unei voinţi neclintite, toţi vor crede că văd destinul cu drumurile sale necunoscute. Nimeni nu va şti unde voeşte regele să ajungă prin poruncile sale, de aceea nimeni nu va îndrăzni să stea de-a curmezişul unui drum necunoscut.

Trebue, bineînţeles, ca inteligenţa regelui să răspundă planului conducerii care îi este încredinţată. De aceea el nu se va urca pe tron decât după ce va fi fost pus la încercare de către Inţelepţii despre cari am vorbit. In fine, pentru ca poporul să cunoască şi să iubească pe regele său, este nevoie ca el să stea de vorbă cu poporul pe pieţele publice. Aceasta naşte legătura necesară între două forţe, pe cari noi le-am despărţit astăzi prin teroare.

Această teroare ne era de absolută nevoie câtva timp, pentruca cele două forţe să cadă în mod separat sub stăpânirea noastră...

Regele Evreilor nu trebue să fie sub stăpânirea pasiunilor, mai ales sub stăpânirea voluptăţii: el nu trebue să dea prin nici o parte a caracterului său, loc pentru instinctele animalice asupra inteligenţii sale. Voluptatea lucrează într'un chip vătămător asupra facultăţilor intelectuale şi asupra limpedei vederi, îndemnând gândurile spre partea cea mai rea şi mai animalică din activitatea umană.

Stâlpul umanităţii în persoana suveranului universal din sfânta sămânţă a lui David, trebue să jertfească poporului său toate gusturile sale personale.

Suveranul nostru trebue să fie de o ireproşabilitate exemplară.

BIBLIOTECA
UNIVERSITATII
-IAŞI-

1985

BIBLIOTECA
UNIVERSITARĂ
IAȘI

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
- IAȘI -

Institutul de Arte Grafice
„INDREPTAREA"
Calea Victoriei, 63 - 65 București

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Lei 40

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY